

Giới thiệu Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em

Truyện Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em của tác giả Ân Tích là một câu truyện teen kể về Lý Ngọc Minh và Trịnh Hàn Du là thanh mai trúc mã với nhau, cùng sinh ra và lớn lên, gia đình hai bên đã có đính ước.

Ngọc Minh thích Hàn Du nên đến khi đã là học sinh cấp 3 cô vẫn cứ bám lấy anh, bám đến nỗi cô là cái đuôi lúc nào không biết. Hàn Du tuy tỏ ra khó chịu nhưng thiếu cô anh cũng không vui tí nào... Đây là một câu chuyện tình yêu teen thú vị, mang tính hài hước, hấp dẫn và nhiều cảm xúc khác nhau

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: giới Thiệu Nhân Vật mở Đầu

profile:

Nó: Lý Ngọc Minh (Minh Minh)

Năm nay 17 tuổi

Ngoại hình: cân đối, chiều cao lý tưởng, khá xinh, trắng

Tính cách: Hơi đánh đá, thương người, (đôi lúc) hay ghen

Sở thích: Thích tất cả những gì liên quan đến Hàn Du

Tiểu thư con nhà giàu

Hắn: Trịnh Hàn Du

Năm nay 17 tuổi

Ngoại hình: Đẹp trai, cao, thân hình cân đối, nói chung là chuẩn soái ca

Tính cách: bá đạo, thích mà cứ ra vẻ không thích, có tính chiếm hữu cao, cái gì của mình thì người khác đừng hòng động vào, hơi lạnh lùng.... (còn đang cập nhật ^^)

Sở thích: Bóng chuyền, cực giỏi võ, có quan hệ với xã hội đen... (đã lược bỏ 1 nghìn sở thích ngại liệt kê khác)

Nhà giàu, IQ cao ngút trời, mẫu con trai điển hình của phái nữ. Là học sinh cá biệt, hay đánh nhau

Anh: Trần Nam Cường

20 tuổi, thầy giáo thực tập của lớp Minh Minh, ngoại hình khá ổn, tính cách hiền lành, thích Minh Minh.

Ngoài ra còn 1 số nhân vật phụ khác, sẽ nói sau ^^

_____Đôi Lời Của Tác Giả_____

Chào các bạn đọc, mình là Ân Tích ^^, Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em là truyện thứ hai của mình. Có thể nói là mình có nhiều ý tưởng cho truyện này lắm, mình sẽ cố để các bạn có một thời gian thư giãn thú vị khi đọc truyện của mình. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ Tích Tích nhé. ^^ <3

_____Mở đầu_____

Nó và hắn vốn sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, nhà hắn với nhà nó có thể nói là hàng xóm của nhau. Khi mới sinh ra hai gia đình đã kí kết hôn ước cho hai đứa. Nó và hắn cùng lớn lên bên nhau, nó thậm chí hắn từ lâu rồi. Có lần hồi bé, nó bị ngã treo cả chân rồi ngất đi, tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên giường rồi, mẹ nó bảo:

-Gôm,con gái con lú,a,lại nghịch đến mức treo chân như vậy,nếu không có Du Du cõng con về thì phải làm sao.

Nó nghe mẹ nói mà vui ới là vui,Hàn Du của nó cõng nó về đấy.Mai nó phải cảm ơn cậu ấy mới được.

Năm tháng trôi qua nhanh như tên bắn với bao nhiêu kỉ niệm giữa hần và nó,hầu như toàn nó gây ra nhưng hần chịu thay...năm nay hai đứa tròn 17 tuổi.

-Này,cậu có thể ngừng theo tôi một lúc được không? Tôi đang đến nơi có thể nguy hiểm cho cậu đấy_Du nói

-Không được,tớ thích theo cậu mà _nó cười

-theo tôi làm gì,cậu không mệt à?

-ờ thì...cũng có,vậy thôi,cậu đi đi,tớ đi chơi với anh Cường đây :)

Nó định bỏ đi thì bị hần kéo lại:

-Tôi cấm cậu đi với anh ta,tuyệt đối không được.

-Sao cậu hay thế,không cho tớ đi với cậu,giờ cũng không cho tớ đi chơi,chẳng lẽ tự kỷ?

-Nghe tôi nói đây,thà cậu đi cùng tôi còn hơn là để cậu đi với anh ta,còn vì sao à? Vì Cậu Là Của Tôi.

Hần nói,rồi nắm chặt tay nó,kéo nó vào lòng:

-Tốt nhất là hãy ngoan ngoãn nghe tôi,ở yên đây đợi tôi về,biết chưa?

Nó nghe làm sao? Hần...hần nói nó là của hần kia,ôi trời,hạnh phúc chết mất.Nó ngoan ngoãn gật đầu.Wei,để nó kể lại từ đầu nhé....

Năm nay,nó và hần lại học cùng lớp 11a1,ngày nhận lớp,hần kéo ghế thần nhiên ngồi vào chỗ cạnh nó mặc dù đã có người, bạn trai ngồi cạnh nó nói:"bạn ới,chỗ này là của tôi"

Hần liếc bạn ấy,sau đó lạnh lùng nói:"ra chỗ khác"_tay cầm chiếc cặp của bạn ấy vút xuống đất

Mọi người trong lớp không ai dám nói gì,sau đó một bạn khác nói nhỏ:"Thôi,đó là Hàn Du đấy,không nên động vào,bạn ra chỗ khác ngồi đi"

Bạn trai đó đành ôm cặp ra chỗ khác,mặc dù biết là không đúng nhưng nó cũng chẳng nói vì,vì nó thích ngồi bên Hàn Du mà.Cả giờ học,nó ngồi ngắm khuôn mặt đẹp trai hoàn hảo của hần,nghĩ:"ôi,đẹp chết đi được",hần quay qua nói:

-nhìn cái gì,lo học đi

Nó quay đi:"ừm"

Do mãi ngắm hần không để ý nên nó làm giáo viên khá bực mình:"Ngọc Minh,em lên giải bài này cho cô"

Nó giật mình,đang nghĩ là chết chắc rồi thì hần cúi quỳên vờ của hần cho nó,nói nhỏ:"tôi giải rồi đó,lên làm đi"...Nhờ hần mà nó bình yên vô sự.

"cảm ơn Du nhé ^^"_nó nói

Hần gật đầu,sau đó khoác cặp ra khỏi lớp dù chưa hết tiết,nó kéo tay:đi đâu vậy?"

Hần lạnh lùng:"có việc"rồi bỏ đi trong ánh mắt giận dữ của giáo viên.

_____Hết chương 1_____

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: nhân Vật Thứ 3

Nếu nói về Trịnh Hàn Du thì không ngồi bút nào tả hết được cái chất ngông của hần. Trong mắt giáo viên,hần là một tên ngỗ nghịch,tuy học giỏi nhưng chuyên bỏ giờ,cây cái nhà giàu rồi tung hoành ngang dọc. Trong mắt học sinh nam,hần là mẫu người côn đồ,quen biết rộng,gái theo không đếm xuể,mẹ kiếp,đã đẹp trai lại còn học giỏi với con nhà giàu có. Trong mắt học sinh nữ,hần như một soái ca lạnh lùng khí phách ngút trời,cộng thêm IQ cực cao và

kool ngầu nữa,ôi,chết mất.Trong mắt nó,hắn là người nó yêu thì như thế nào nó cũng vẫn yêu.....

_____ Vào một ngày đẹp trời nó _____

Giáo viên:giới thiệu với các em,đây là thầy giáo thực tập mới của lớp ta,thầy ấy sẽ đảm nhiệm môn văn,các em vỗ tay chào mừng thầy ấy nào.

Cả lớp vỗ tay rần rần,có mỗi hắn là thờ ơ,chẳng may may để ý.Nó đang vỗ tay,thấy vậy quay sang hỏi:

-Ê,sao không vỗ tay?

Hắn nhếch mép:“rảnh!” rồi quay đi

Phải công nhận thầy giáo thực tập lần này khá đẹp trai,mái tóc đen vuốt keo càng thêm nam tính,tên thầy là Nam Cường,20 tuổi,thầy bảo có thể gọi bằng anh.Nữ sinh đỏ rầm rầm,miệng không ngừng lăm nhâm:“anh Cường.....đẹp trai quá”

Nam sinh coi anh ấy như cái gai trong mắt,đôi lúc còn là tình địch,chúng tâm sự với nhau:“mẹ kiếp,con bò tao thích thằng đấy,bực thật”

“Tao thấy nó cũng có gì hơn bọn mình đâu”

.....bla...bla.....(lược 3 nghìn câu)

Tiết văn hôm nay là do anh ấy dạy,công nhận hiệu ứng trai đẹp làm chữ bay tới tấp vô đầu,không dạy cũng hiểu,ai cũng thấy có vẻ mình thông minh hơn (Tích Tích:Mê trai đó má -_- ,IQ mấy má hông cao hơn đâu)

Nó đang cằm cúi chép chép,mắt nhìn lên bảng chăm chú thì bị một cái bút gõ vô đầu,hắn có vẻ khó chịu:“nhìn dữ vậy?”

“à ừ....”_nó trả lời rồi lại nhìn tiếp

Hắn nhéo má nó,nói:“nhìn tôi đây này”

Nó lại nhìn anh ấy:“nhìn cậu tớ cũng đâu có học được,dù tớ thích cậu nhưng lâu lâu tớ cũng phải học nữa Du à”

Hắn nhếch mép,có vẻ tức giận:“cậu nhìn anh ta thì học được chắc”

Hắn đứng lên,khoác cặp rồi định ra khỏi lớp,bỗng đằng sau hắn vang lên:“Em kia,chưa hết tiết mà em đi đâu?”_Anh Cường hỏi

“Tôi đi đâu không liên quan đến thầy”_hắn toan bỏ đi

“Tôi là giáo viên”_Anh

“Thực tập thì có gì hay ho chứ”_hắn nói

Nó thấy tình thế không ổn bèn nắm lấy tay anh Cường:“Anh ơi,kệ đi,chắc bạn em có việc mà,anh bỏ qua cho cậu ấy đi nhé! Du Du,cậu bạn đứng không?đi đi”

Nó không biết rằng câu nói của nó với cái nắm tay với anh Cường làm hắn thấy nhói ở tim,mắt đã nổi lên gân đỏ,tay siết chặt,hắn bỏ đi.Mấy hôm sau hắn cũng chẳng thêm đến lớp,nó nhìn vào chỗ trống bên cạnh mà thấy thiếu thốn thứ gì đó,là người mà nó thích.Chiều hôm đó nó sang nhà hắn nhưng mẹ hắn bảo hắn chưa về.Nó lê bước chân đi dạo một chút,bỗng nó khựng lại,trước mặt nó là Hắn Du ôm eo một cô gái nào đó.Cố căng mắt,nó nhận ra cô gái đó là Trúc Ly,từng đoạt giải hoa khôi bậc nhất của trường,sao cô ta lại đi với Du Du chứ.Nó bước đến,giăng tay hắn ra và nói:“Hai người làm trò gì vậy?”

Cô ta vênh mặt:“Người yêu đi với nhau,cô lạ à”

Nó tối sầm mặt:“người...người yêu là sao hả Du?”

Hắn im lặng hồi lâu,giờ lên tiếng:“Chúng tôi yêu nhau,chẳng sao cả”

Hắn lại ôm cô ta bước đi,để lại nó đờ đẫn sau với hai hàng nước mắt lăn dài.Đi được một quãng,hắn buông cô ta ra:“cô về đi”

Trúc Ly nũng nịu:“anh đưa em về cơ”

Hắn lạnh lùng:“tôi cho cô 1 phút để biến khỏi mắt tôi”

Trúc Ly:“anh...anh được lắm,nhớ đấy”

Trúc Ly đi khỏi,hắn cảm thấy như có ngàn dao cứa vào tim vậy,hắn biết nó khóc vì hắn.....Thật sự hắn không cố ý nhưng là do nó trước.

Sáng hôm sau,mắt nó sưng như gấu trúc,bê đống tài liệu đi trên hành lang,mắt lò dò lò dò va phải ai đó

Rầm đóng sách đồ hết lên người kia

“A,em xin lỗi,em xin lỗi”

“Anh không sao,lần sau cẩn thận chút”_anh Cường cười,góp tôi nhặt lại tài liệu,nhìn mặt nó:“ôi,trong em kìa,tôi không ngủ hả,đi,anh bao 1 ly trà sữa cho tỉnh”

Nó hút trà sữa,hỏi anh:“Anh ơi,em đang chán,hay mai chủ nhật,anh rảnh không?”

Anh gật:“rảnh,sao vậy?”

Nó nghĩ đến cảnh ôm eo hôm qua,đáng ra định rủ hẳn thì nó lại rủ anh Cường:“đi công viên chơi với em nha”

Anh cười:“được,mà cái này có phải hẹn hò không cô bé? ^^”

Câu đùa của anh làm suýt nữa nó phun sạch đám trà sữa:“khụ...khụ,không phải đâu”

Anh lắc đầu,đưa cho nó cốc nước:“anh đùa thôi,có cần sắc như thế không? haha”

Nó đâu biết cuộc nói chuyện đó.....hắn đã nghe hết....

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ê,tôi Cũng Biết Ghen Đây!

Sáng chủ nhật,nó và anh rủ nhau đi chơi,nó chẳng ngờ đằng sau còn có một người nữa,đó là Hàn Du.Hắn đi cách họ một đoạn,chăm chú nhìn Minh Minh,rồi quay sang lườm anh Cường.Bỗng đập vào mắt hắn là cảnh Cường đang ôm nó,thật ra thì sự việc cũng không có gì,nó không để ý vấp vào chuối,sau đó chửi thề:“vô chuối đáng ghét,mì không có mắt à?”(thật ra thì mả mới không có mắt đó -_-) Cường cười rồi kéo tay nó dậy,chi là nắm tay xâ giao giúp đỡ mà trong mắt hắn lại biến thành cái nắm tay tràn đầy tình yêu.Hắn siết chặt tay thành hình nắm đấm,đang định bước tới thì thấy Trúc Ly.Cô ta cầm cây kem,đi qua nó thì cổ tình làm rơi xuống,áo nó đen màu socola,cô ta cao giọng:“ồ,xin lỗi nhé,chẳng qua mắt tớ nhìn cậu lại tưởng con vịt đen đó nên không để ý,hahaha“. Cường rút khăn tay giúp nó lau áo,quay ra nhìn cô với ánh mắt giận dữ,cô liếc:“à,thầy Cường cũng ở đây à,trùng hợp nhỉ?”

“tôi đi chơi với Ngọc Minh”_Cường trả lời

“ồ,sao giống người yêu thế nhỉ?này thầy,về dạy bảo lại người yêu của thầy đi,đừng để nó cướp chồng người khác”_rồi liếc Minh Minh:“hử,trong đã xấu còn không biết tự lượng sức mình”

*bốp*_nó vung cái tát mạnh vào mặt Trúc Ly,nghe tiếng nói:“Cô bảo ai cướp chồng hả? Cô mới là người cướp chồng đây.Ngoáy tai nghe kĩ đây,tôi và Hàn Du sinh ra và lớn lên bên nhau,hôn ước cũng đã kí rồi,trên danh nghĩa anh ấy là chồng tôi,biết chưa?”_Nó nói một tràng rồi bỏ đi,để lại Trúc Ly đằng sau siết chặt tay,còn Cường có vẻ không vui,xa xa có người đang cười...

Kiểm một cái ghế đá,nó ngồi xuống,gục mặt mệt mỏi,hiện giờ bộ dạng vô cùng nhếch nhác:áo xộc xệch,nhuộm một mảng màu đen,tóc tai khá bù xù.Nó thờ dãi,tự nhiên thấy có ai đó đưa cho chai nước mát,nó tu một hơi,định cảm ơn thì:“Du...sao Du lại ở đây”

“Tôi.....ờ thì đi chơi thôi”_hắn cười_”tình cờ thấy có đứa xấu xấu đang ngồi tự kỷ nên bố thí cho chai nước ý mà”

“cậu,cậu chê tớ xấu đúng không,ừ,làm sao tớ bằng Trúc Ly được”

“Ngốc,cậu hơn cô ta nhiều,thôi,đi,tôi dẫn cậu đi mua bộ đồ mới”

hắn đưa nó vô shop đầm,nó lựa được một cái váy khá đẹp,nó vào thay đồ,lúc nó bước ra,hắn suýt ngất tại chỗ:Mái tóc nâu tự nhiên chấm eo buông xõa xuống,chiếc váy ren dài đến đầu gối tôn lên vóc người cân đối đẹp vô cùng.Hắn tròn mắt,nhìn chăm chăm vào nó.Nó hỏi:“nhìn gì thế,à,thấy tớ đẹp không?”

Không đẹp mà là rất đẹp,nhưng hắn lại tỏ vẻ lạnh lùng:“đồng bằng không à,lấy gì mà đẹp”

“Này,đôi núi như vậy mà kêu đồng bằng”_nó soi gương

“cũng đẹp”_hắn nói rồi ra thanh toán,câu nói này của hắn làm nó vô cùng vô cùng vô cùng hạnh phúc.Nó cười suốt cả buổi.

Hắn đi đến cửa hàng mua thêm đôi cao gót,xong xuôi,trông nó đẹp như công chúa vậy.Hắn nói:“Tối nay hai gia đình gặp mặt ăn tối ở nhà hàng,mẹ cậu kêu tôi đón cậu đi chơi rồi tôi về đó luôn”

“chuyện tối hôm qua....cậu và Ly.....”_nó ngập ngừng

“đừng nghĩ lung tung...chỉ là đùa thôi”_hắn nói_”mà chuyện cậu với Cường thì sao”

“sao là sao,tớ với anh ấy chỉ là thầy-trò thôi”_nó cười,nhìn hắn:“ê,cậu ghen hả?”

Hắn lạnh lùng:“sao tôi phải ghen,để hắn lấy cậu đi thì tôi mất đi người sai vật nên tiếc thôi”

Nó bĩu môi,ra về chán nản....

Tối hôm đó,hai gia đình gặp mặt vô cùng vui vẻ,bố mẹ Minh Minh và bố mẹ Hàn Du cả buổi toàn nói về việc chuẩn bị đám cưới làm hai bạn nào đó mặt đỏ như cà chua.Nó nói:“mẹ,bọn con đang đi học...đội ra trường được không? Chỉ...chỉ mấy năm nữa thôi mà”

“ây da,hơi lâu con ạ,mẹ vẫn muốn con làm dâu càng sớm càng tốt,đúng không Du?”_mẹ hắn hỏi hắn,hắn chỉ gật đầu,mặt nó đã đỏ càng đỏ hơn

“cưới xong rồi tiếp tục học và được mà,lớp 11 rồi còn gì nữa,thôi hai đứa từ từ thảo luận,bố mẹ cho các con 2 tháng tìm hiểu nhau,ok?”_hai bên bố mẹ nói

Nó đành gật,trong lòng như nở ngàn đóa hoa vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: người Tôi Muốn Bảo Vệ...là Cậu!

Hôm nay,nó ngồi học mà tâm hồn treo ngược cành cây,nó thần thờ,câu nói của bố mẹ cứ văng vẳng:“Bố mẹ cho các con mấy tháng để tìm hiểu”.Chẳng phải tìm hiểu xong là cưới sao,hí hí,nó hạnh phúc quá.Nó mơ tới cảnh được làm cô dâu,mặc chiếc váy trắng tuyệt đẹp,bố sẽ dẫn nó đến chỗ hắn,đưa nó cho hắn và nói:“bố tin tưởng giao nó cho con”.Hắn sẽ vén tấm màn che mặt của nó lên,trao vào tay nó chiếc nhẫn cưới,sau đó.....

“Ngọc Minh,em lên bảng trả bài cho cô”_Giọng bà giáo viên đầy vẻ tức giận .Nó giật thót mình,quay ánh mắt cầu cứu sang hắn,hắn vờ như không thấy.Nó hậm hực,bước lên bục giảng,bỗng thấy hắn cúi vào tay nó mẫu giấy,nó len lén xem thì thấy đáp số được viết sẵn.Nhờ tờ giấy đó mà nó lên bảng trót lọt,đỡ bị nghe cô giáo mắng

“cám ơn cậu nha,nhờ cậu mà tớ mới thoát được”_Nó cười.

“Không có gì,lần sau chú ý một chút”_hắn nói rồi quay đi

“à chuyện hôm qua,bố mẹ nói...chúng ta....”

“thì cứ làm như họ bảo đi”_hắn thản nhiên

“HẢ?”_nó há hốc miệng

Hắn nhếch mép:“Ngậm miệng lại không ruồi bay vô đó”_sau đó đứng dậy đi ra,hắn lại bỏ tiết.

Buổi trưa,nó và hắn ngồi ăn ở căn-tin trường học,vô số ánh mắt ghen tị đổ dồn về nó,bàn tán:“ê mày nhìn kia,con nhỏ Ngọc Minh đó có vẻ thân với Hàn Du ha!”

“Còn phải nói,tao nghe đồn họ là thanh mai trúc mã đó”_nữ sinh A

“Ồ,ganh tị quá đi,sao thằng người yêu tao không bằng một góc của Du Du nhỉ,huhu”_nữ sinh B

(lược mấy nghìn câu đậm chất GATO khác)

Nó đang ăn cơm,bỗng nhiên có một cô gái đi qua,cổ tình đồ sữa lên áo nó.Nó tức giận nhìn lên,là Băng Linh lớp 11a3,nổi tiếng ăn chơi đua đòi,hiện đang làm tiểu tam gì gì đó nữa.Nó lấy khăn lau lau,còn Linh mỉa mai:“ôi,xin lỗi Minh Minh nhé ,tôi không cố ý đâu,chẳng qua là nhìn thấy cậu cứ tưởng là bức tượng xấu xí nào ý chứ,haha”

Cô ta cười,rồi bỏ đi,hắn có vẻ tức giận,siết chặt tay thành hình nắm đấm.Hắn đưa nó đi mua quần áo rồi dẫn nó về luôn,nó sợ bỏ học:“Nghỉ một buổi không chết đâu,có gì mai mốt tôi nuôi,haha”.Ồ,tìm nó chắc chết vì hạnh phúc mất....

Chiều hôm đó,nó đi học thêm về,bỗng có một đám nữ sinh,hình như là lớp bên,bọn họ ăn mặc có vẻ hở hang,có người còn hút thuốc chặn đường nó:“mày là Ngọc Minh 11a1?”

Nó gật đầu,tự nhiên nó bị tát một cái,rất mạnh.Nó ngẩng đầu lên,người vừa tát nó là Băng Linh,lớp 11a3.Cô ta nắm tóc nó:“Nghe nói mày thích Hàn Du?”

“ừ,thì sao”_nó hỏi,lại bị tát thêm cái nữa

“thì sao à,tao cảnh cáo mày,khôn hồn thì tránh xa Du Du ra,anh ấy là của tao”_Linh nói

Nó ôm hai bên má đã đỏ hằn dấu 5 ngón tay:“anh ấy...là của tôi”

Băng Linh bắt đầu tức giận,cô ta định vung tay tát thêm cái nữa thì cổ tay bị nắm chặt:“Hàn..Hàn Du?”

Hắn xuất hiện,đẩy mạnh cô ta một cái rồi nói:“Tôi là của cô?Khi nào vậy?”

“ơ....Du à,em thích anh mà”_cô ta lắp bắp:“anh...anh không thấy em xinh hơn con kia hay sao?”

Hắn nhếch mép về khinh bỉ:“Xinh....haha,chi là về ngoài thôi,bên trong cô chẳng khác gì một con bitch,có cần tôi kể tên những thằng đàn ông từng bao cô không?”

Cô ta nói không nên lời,siết chặt tay lại.Hắn nói tiếp:“Còn nữa,Minh Minh xinh hơn cô rất nhiều,bởi cô ấy trong sáng,thuần khiết...và là vợ chưa cưới của tôi,là người tôi muốn bảo vệ nhất...”_hắn ghé sát tai Băng linh,nói nhỏ:“Đừng để tôi thấy các người động vào cô ấy một lần nữa,tôi sẽ cho đám đàn em của tôi chơi cho đến khi các cô ngất đi rồi vứt xuống sông đấy,haha...”

Sau đó hắn dẫn nó đi,được một quãng,nó ngập ngừng:“Vợ...vợ chưa cưới là..là sao”

“trời hôm nay không có sao”_hắn cười_”tôi nói đúng mà”

Mặt nó bây giờ như quả cà chua chín,đỏ lựng:“người cậu muốn bảo vệ.....”

Hắn cười ,có nét vui:“Người tôi muốn bảo vệ...là cậu”

-----Hết chương 4-----

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: nhật Kí Đồng Hồ Đôi

“Chào cô,con đến chơi với Minh Minh”_hắn nói với mẹ nó

“à,Du đó hả con,vào đi.Minh Minh nó đi mua ít đồ,lát nữa sẽ về ngay,con lên phòng nó trước đi.”_mẹ nó tươi cười,nghe:“phải tác hợp cho chúng nó để mình mau có cháu bé,hihi”

Hắn bước vào phòng nó,căn phòng phủ đầy màu xanh lam-màu nó thích nhất.Hắn ngồi lên giường,lôi điện thoại ra nghịch nghịch,đến lúc chán rồi mà nó vẫn chưa về.Hắn đi loanh quanh xem có gì vui không.Đập vào mắt hắn là quyển nhật kí màu xanh lam in hình nó,mắt hắn sáng lên,môi hắn nở nụ cười ranh mãnh.Tay hắn lật từng trang,từng trang,những nét chữ mềm mại hiện ra.

“Ngày.....tháng..năm

Sao xui vậy trời,hôm nay quả là ngày xui xẻo nhất của bọn cô nương.Sáng cầm bánh mì vừa ăn vừa đi học,thế mà không hiểu làm sao lại bị trượt vó chuối,ngã com mẹ nấu xuống ngay vũng bùn.Lại phải quay về thay quần áo,đến lớp muộn còn bị tinh tinh giáo viên nổi giận,phạt trực nhật.Cả lớp về hết để mình tui quét quét dọn dọn...nghĩ mà tủi thân.Chiều đi chơi lại bị rơi ví tiền,nhọ chưa từng thấy,may mà có người trả dùm...anh ấy thật tốt <3”

Hắn đọc đến đây,suy nghĩ dăm chiêu:“cái cù cái gì vậy,hôm đó cô ấy không đi với mình,chẳng lẽ tự đi chơi? Wei ,anh ấy là thằng nào,chết tiệt”_hắn bực mình,nắm chặt tay đầm mạnh xuống giường.

“ngày...tháng...năm

Hôm nay,cả tiết học không vô được chữ nào,hầu hết thời gian mình ngồi nhìn Du Du,ôi,đẹp trai chết được,nhưng một lúc sau mình thấy có mấy tên mặt mày bặm trợn đứng ngoài cửa vẩy vẩy,sau đó cậu ấy đứng dậy bỏ đi luôn,không biết có chuyện gì nữa.”

Đúng là hôm đó hấn đi đánh nhau,lúc đứng lên định ra khỏi lớp thì nó níu tay,hỏi“đi đâu vậy?”“.Hấn lắc đầu rồi đi luôn,đến tối muộn với về nhà,trên mặt khá nhiều vết bầm tím

Hấn đọc gần hết cuốn nhật kí thì nghe tiếng Minh Minh,hấn vội giờ giờ mấy trang cuối thì thấy có dòng chữ:nếu như có thể cùng cậu sống chung một mái nhà,được cậu chăm sóc,quan tâm mỗi ngày,có thể làm một người vợ hiền của cậu thì có chết tớ cũng cam lòng..

trên môi hấn nở ra một nụ cười thật tươi,gấp vội quyển nhật kí lại.

“Du,cậu đến lâu chưa?”_Nó về và cười với hấn

“mới đến thôi”_hấn nói

“ơ mà có chuyện gì vậy?”

“không lẽ cứ có chuyện mới được gặp cậu?”

Nó cười tươi:“không phải đâu,đợi chút tớ lấy bánh cho cậu nha”

Bỗng nó thấy quyển nhật kí trên giường:“ủa,sao kì vậy,lúc này mình để trên bàn mà? Du,cậu,cậu đọc gì chưa vậy?”

“chưa đọc”_hấn thản nhiên

Nó thở phào,may quá,hấn chưa đọc.Lúc này,điện thoại nó rung lên,có cuộc gọi đến,hấn nhìn màn hình,hiển thị hai chữ:Anh Cường.Nó định nghe máy thì hấn nhanh tay gạt lấy,nghe.Giọng Cường vang lên:“alo,Minh Minh à?”

“Không,,anh gọi cho cô ấy làm gì?”_hấn trả lời

“Du,trả máy cho tớ”_nó nói,tay cố gắng lấy điện thoại nhưng hấn trừng mắt một cái làm nó ngồi im re.

“Anh định rủ Minh Minh đi công viên chơi cho vui...”_Cường chưa nói xong thì hấn chen ngang:“À,Minh Minh bận đi chọn áo cưới rồi,không rảnh đi với anh đâu,vậy nhé”_hấn cúp máy,đầu dây bên kia tức đến nghẹn họng

“Cậu...váy cưới là sao?”_nó ngập ngừng đỏ mặt

“Không sao,thôi,tôi về đây,tối nay đi dạo một chút,ok?”_hấn hỏi

“Ừm,ok”

-----Tối hôm đó-----

Hấn đi với nó,nó nói đủ chuyện còn hấn chỉ lắng nghe,lâu lâu môi nhếch lên,có vẻ vui,đúng lúc nó không để ý,hấn lỏng vào cổ tay nó một thứ....

“woa,đẹp quá”_nó nhìn chiếc đồng hồ màu trắng có khắc những viên kim cương sáng bóng:“tặng tớ hả?”

Hấn gạt đầu,đưa tay ra,tay hấn cũng đeo một chiếc đồng hồ y chang nhưng màu đen,có vẻ như là đồng hồ đôi.

“Ỗ,sao giống vậy,không lẽ...đôi hả?”

“ừ,đôi”_hấn nhếch môi rồi nắm tay nó,hai chiếc đồng hồ một đen một trắng sát vào nhau,dường như không muốn rời.Nó bị hấn nắm tay,mặt đỏ ửng,nhưng nó thích cảm giác ấm áp và hạnh phúc này.Mong rằng nó và hấn sẽ như thế cho đến khi nó bước vào lễ đường,cùng hấn sống đến trọn đời trọn kiếp....

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc*, *Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: bi Kịch Bắt Đầu

Nhân ngày thành lập,trường nó tổ chức dã ngoại trên núi 2 ngày 1 đêm,bao trọn khách sạn cho học sinh.Nó kéo hấn tham gia,hấn nói bận ,không đi được,nó hậm hực:“vậy tớ rủ anh Cường,chứ đi 1 mình chán lắm”

“Không được rù hấn.Được rồi,tôi đi,cậu đăng kí giúp tôi đi”

“phải vậy chứ”_nó nói rồi đến chỗ đăng kí mua 2 vé tàu ghế sát cạnh nhau,bỗng Cường xuất hiện:“ủa,Minh Minh cũng đi à?”

“ạ,anh cũng thế sao?”_nó cười

“ừ,mà em đi với ai? Hay đi với anh nhé?

“Em..”_nó chưa nói xong thì hấn bước đến,cắt lời:“Chúng tôi đi với nhau,không lẽ anh không thấy 2 vé sao?”_từ “chúng tôi” được hấn nhấn mạnh

“Không phiền nếu anh đi cùng chứ?”_anh hỏi

“phiền”_hấn nói rồi kéo tay nó đi.

Tối hôm đó,nó háo hức xếp đồ vào balo rồi dặn mẹ làm một số món để dã ngoại.Xong xuôi,nó đi ngủ,trong mơ,nó thấy nó và hấn cùng nắm tay nhau leo núi,khi đến đỉnh núi,hấn cầm tay nó rồi ôm nó vào lòng,ngập tràn hạnh phúc... (mơ mộng quá đi -_-)

Sáng sớm,học sinh trong trường đã có mặt đông đủ để chuẩn bị lên tàu,khung cảnh vô cùng náo nhiệt.Hấn thì chẳng có vẻ gì hứng thú,ngáp ngủ mãi vì bị nó dựng dậy từ sớm.Chuông thông báo reo vang,học sinh lên tàu và ngồi vào ghế của mình.Ghế trên tàu được xếp theo phòng,một phòng 4 ghế đối diện nhau.Nó và hấn một phòng,nó đang mong chờ xem ai sẽ cùng phòng với mình thì Cường với Trúc Ly xuất hiện.

“thật tình cơ”_Trúc Ly nói,làm bộ bất ngờ trước mặt hấn:“Hàn Du cũng phòng này? vậy là từ giờ đến khách sạn chúng ta sẽ ở cùng một phòng rồi”

Nó liếc Trúc Ly,cô ta thật giả tạo,cô ta chơi xấu nó giờ lại còn mặt dày cố tình mua vé cùng phòng nó để tán tỉnh Hàn Du,thật bực mình.Trước câu nói của Trúc Ly,hấn chỉ lạnh lùng quay đi chỗ khác.Vậy là Trúc Ly và Cường sẽ đối diện nó và Hàn Du,tất nhiên là cùng một phòng.

Trong suốt quá trình ngồi lên tàu,cô ta luyên thuyên đủ chuyện với Hàn Du,hấn chẳng mấy may để ý:“Im một lúc đi,nhức đầu”

Trúc Ly có vẻ tức nhận,cô ta nói nhỏ hẹn Cường ra ngoài nói chuyện.

“cô gọi tôi?”_Cường hỏi

“Tôi biết anh thích Minh Minh...”_Trúc Ly nhếch mép_”tôi thích Hàn Du,tại sao chúng ta không hợp tác?”

“hợp tác? Cô muốn làm gì?”

“dễ thôi,tách họ ra,chúng ta đều được thứ chúng ta muốn”

“bằng cách nào?”

“anh cứ để tôi,bao giờ cần thiết tôi sẽ gọi cho anh”

“cô đừng có hại Minh Minh”

“Yên tâm,tôi đảm bảo cô ta không chết...”_Trúc Ly nói rồi đi vào

Cuối cùng cũng đến nơi,nó vươn vai thoải mái rồi kéo tay hấn:“đi chọn phòng thôi”

Nó phòng 203 còn hấn là 204.hai phòng đối diện 205 và 206 lại thuộc về Ly và Cường.Nó nghỉ ngơi một lúc thì có loa vang lên báo học sinh chuẩn bị dã ngoại.Nó vội thay quần áo rồi sang rù hấn.Trước tiên mọi người sẽ đi chơi trong rừng để tìm nguyên liệu nấu ăn cho buổi tối đốt lửa trại,phân theo cặp,tất nhiên nó chọn Hàn Du.Khi đã tìm đủ,tất cả nguyên liệu được tập hợp lại và chế biến.Tối hôm đó,một đồng lửa to được đốt lên,mọi người ăn uống xong rù nhau ca hát,ai bốc trúng số 5 sẽ phải lên hát,và nó là số 5.

Nó đứng lên,mượn cây đàn rồi nhẹ nhàng hát,gọng hát trong trẻo cất lên:

“Có một người,cho em thế nào là yêu

Nhưng người ấy,lại chưa từng yêu em

Có một người,em trao hàng ngàn nỗi nhớ

Nhưng chẳng bao giờ người ấy nhớ về em...”

Nó hát xong,rất nhiều tiếng vỗ tay cất lên,hấn cũng không ngoại lệ,khi nó ngồi xuống,hấn khẽ cười:“hát hay lắm”

Khi nó đang nghe mấy bạn hát thì Trúc Ly ôm bụng nói nhỏ với nó:“Minh Minh,mình hơi khó chịu,bạn đi cùng với mình về khách sạn được không?”_đường về khách sạn băng qua một khu rừng khá rậm rạp.

“Ừm” _ nó nói rồi đứng lên, đi với Trúc Ly. Hấn kéo tay nó lại: “đi đâu”

nó trả lời: “Ly đau bụng, mình đưa cô ấy về khách sạn” sau đó bước đi.

Đến giữa rừng, khi nó đang đi đằng trước thì có người xô nó ngã xuống, đầu đập vào tảng đá, trán bắt đầu xuất hiện chất lỏng màu đỏ, nó ngất lịm. Trúc Ly nhếch mép...

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mất Trí Nhớ

3 ngày đã trôi qua, nó tỉnh dậy trên một chiếc giường trắng tinh, phảng phất mùi thuốc sát trùng, hình như.... đây là bệnh viện. Nó ngơ ngác nhìn xung quanh, trong đầu nó hoàn toàn trống rỗng. Cô y tá đẩy cửa bước vào, đo nhiệt độ và thay băng quần đầu cho nó, hỏi: “Em tên gì? bao nhiêu tuổi?” Đáp lại câu hỏi, nó chỉ lắc đầu, thật sự nó không nhớ gì cả, tên, tuổi, địa chỉ nhà, bố, mẹ.... v... v..... tất cả chỉ là con số 0 tròn trĩnh trong đầu nó. Lúc này, ngoài cửa bỗng xuất hiện một đôi nam nữ trẻ, chàng trai khá đẹp, mang đậm vẻ ôn nhu, khuôn mặt mang vẻ tức giận dường như vừa trách mắng cô gái, cô gái gương mặt sắc sảo, nụ cười trên môi có gì đó không vui, nhưng vội mím môi, ra vẻ lo lắng chạy đến cạnh nó: “Minh Ngọc, cậu tỉnh rồi sao? làm tớ lo quá!”

“Minh Ngọc, đó là tên tôi?” _ nó hỏi, hoàn toàn không biết Trúc Ly đã tự tiện đổi tên cho nó

“Ừm, mình là Trúc Ly, bạn thân của cậu” _ Trúc Ly nở nụ cười giả tạo, làm vẻ thân thiện

“sao tôi lại ở đây?” _ nó nói

“Ày da, cậu hoàn toàn không nhớ gì?” _ cô ta cười _ “vậy để mình kể từ đầu nhé”

Cô ta chậm rãi kể một câu chuyện do cô ta viết ra: “Cậu là Trần Minh Ngọc, 17 tuổi, bố mẹ mất sớm, ngày trước lập hôn ước cho cậu và anh Nam Cường, là anh ấy đấy. Cậu và anh ấy lớn lên bên nhau, yêu nhau được 5 năm, để chuẩn bị cho đám cưới, hai người đi mua một số đồ dùng và mua nhà, không may trên đường cậu gặp tai nạn, anh ấy đưa cậu đến đây...”

Nó nhìn người con trai mang tên Nam Cường, gương mặt anh ta khá quen, nhưng nó không nhớ gì hết, tại sao nó lại không có chút cảm xúc gì với người con trai này? Chẳng lẽ yêu 5 năm mà 1 chút ấn tượng trong trí nhớ cũng không có. Hàn Du - trong đầu nó chỉ có cái tên duy nhất.

“cậu... có biết Hàn Du là ai không?” _ nó ngập ngừng hỏi

Nghe vậy, Trúc Ly tối mặt, khá hoảng hốt trong giây lát, khi bình tĩnh trở lại, cô ta dịu Minh Minh (nó) nằm xuống: “Minh Ngọc, từ lúc quen cậu đến giờ tớ chưa thấy ai tên Hàn Du, chắc cậu suy nghĩ linh tinh rồi, thôi nghỉ ngơi đi”

Tại sao..... cái tên Hàn Du lại thân quen đến thế?

Trúc Ly và Nam Cường ra ngoài, anh có vẻ bức tức, gằn giọng: “Tại sao Ngọc Minh lại thành như thế? Tôi đã bảo cô thế nào?”

Trúc Ly nhếch mép: “mặc kệ đi, không phải nó mất trí nhớ rồi sao? mà bây giờ không phải Ngọc Minh, là Minh Ngọc mới đúng. Từ giờ anh đường đường chính chính là chồng sắp cưới của cô ta, còn muốn gì nữa”

“thôi được rồi, coi như tôi bỏ qua cho cô, nhưng còn.... Hàn Du và gia đình Minh Minh?”

“Minh Minh coi như đã chết, chỉ còn Minh Ngọc thôi, chuyện này chỉ có tôi và anh biết, không nói cho ai là được, nhưng tốt nhất không được để Minh Ngọc ra ngoài. Chúng ta không biết gì về Minh Minh, ok?”

“Ừ” _ anh trả lời, khuôn mặt có chút đắn đo...

Lại nói về 3 ngày trước, sau khi tan buổi đốt lửa trại, hấn liền chạy về khách sạn tìm nó, được biết là nó vẫn chưa về, chỉ có Trúc Ly là đang trong phòng. Hấn lao lên phòng cô ta, hỏi: “Trúc Ly, Minh Minh đâu?”

Trúc Ly ra vẻ ngạc nhiên: “Ừa, cậu ấy chưa về sao? lúc nãy gần đến cửa khách sạn, bỗng Minh Minh bảo có chuyện cần làm rồi bỏ đi, sao mình biết được”

Hấn bức bối bỏ ra khỏi phòng, chạy đi tìm Minh Minh, tìm khắp nơi vẫn không thấy, cứ như vậy tìm hết 1 ngày 1 đêm, hoàn toàn không có tung tích. Hấn bắt xe về nhà, sang nhà Minh Minh, bố mẹ nó cũng bảo nó chưa về. Họ cuống cuống đi tìm, vẫn không có kết quả, đành phải đăng tin tìm người ở khắp nơi.

Minh Minh được Nam Cường xuất viện và đưa về nhà anh, đến cửa, anh dịu dàng nói: “Minh Ngọc, đây là nhà chúng ta, anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em, chúng ta làm đám cưới sau cũng chưa vội, em vào nhà đi”

Nó bước vào, đây là một căn nhà vô cùng xa lạ, anh rót cho nó một cốc nước rồi đưa nó lên phòng, một căn phòng khá đẹp với cách bài trí đơn giản nhưng rất thoải mái, do anh đã chuẩn bị trong 2 ngày. Anh ta có vẻ là người tốt, nhưng nó vẫn không có chút ấn tượng gì đặc biệt....

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngọc*, *Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: kí Ức Bị Mất

Sau gần một tuần tìm kiếm trong vô ích, hắn mới nhớ ra một việc: Lúc Minh Minh đưa Trúc Ly về, hắn đã định đuổi theo nhưng Nam Cường tìm mọi cách giữ hắn ở lại. Sau khi hắn ta nhận được một cuộc điện thoại bèn chạy đi ngay, không nói gì nữa.

Có khi nào anh ta liên quan đến sự mất tích của Minh Minh?

Hắn hỏi địa chỉ của anh rồi phóng xe đến. Khi nghe thấy tiếng chuông cửa, Minh Minh định ra mở nhưng Nam Cường khuôn mặt biến sắc, kéo cô vào trong phòng, dặn: “Ngọc Ngọc, em phải ở yên trong này, không được ra ngoài, đây là kẻ xấu biết chưa?”

Nó gật đầu, ôm con gấu bông vào lòng, ngồi trên giường. Dưới nhà có tiếng la hét ầm ĩ, giọng nói đó... rất quen, dường như nó đã nghe thấy ở đâu rồi. Nó áp tai qua cửa, nghe được câu nói: “Hàn Du, cậu đừng đùa, Minh Minh làm gì có ở nhà tôi?”

Hàn Du? Cái tên này thật thân thuộc, nó định mở cửa chạy ra xem đó là người nào nhưng không sao mở được, cửa đã bị khóa chặt. Bọn họ còn cãi nhau một lúc lâu, người tên là Hàn Du mới bỏ về, cách cửa phòng nó bật mở, anh bước vào.

“Tại sao anh lại khóa cửa? Tại sao không cho em nhìn mặt người tên Hàn Du ấy?” _ nó hỏi

“Anh... anh bảo rồi, cậu ta là người không tốt”

“Hàn Du là ai?”

“là người yêu của Trúc Ly” _ câu nói này của anh đột nhiên làm nó đau nhói ở tim, tại sao lại như vậy nó cũng không sao hiểu được.

Nó đưa anh ra khỏi phòng rồi trùm kín chăn, nước mắt bỗng rơi ướt gối mà không có nguyên do....

Hắn càng nghi ngờ Nam Cường hơn, anh ta tìm đủ lí lẽ để đuổi hắn ra khỏi nhà, một mực nói không có Minh Minh, vậy sao không cho hắn tìm người, thật bức mình, cho dù có chết hắn cũng phải tìm được Minh Minh - một người vô cùng quan trọng đối với hắn.

Nam Cường tâm trí hỗn loạn, bấm số gọi cho Trúc Ly: “Ly, không ổn rồi, Minh Ngọc có vẻ sắp nhớ ra Hàn Du...”

“Hừ, để tôi nghĩ xem, để thôi, anh chỉ cần cưới cô ta, xong xuôi đâu đó, dù cô ta có nhớ ra thì cũng là vợ của anh mà, không phải sao?”

Anh cúp máy, khẽ thở dài rồi gõ cửa phòng nó: “Minh Ngọc, anh có chuyện muốn nói với em”

Nó mở cửa, đôi mắt sưng húp. Anh bỗng ôm nó, hỏi: “Chúng ta yêu nhau cũng được 5 năm rồi, lần trước chưa kịp đám cưới đã có sự cố, anh... chúng ta cưới nhau đi, anh yêu em”

Theo như Trúc Ly nói, nó nghĩ có lẽ do bố mẹ đã sắp đặt, chỉ gật nhẹ đầu, nhưng thật sự nó không muốn...

Ngày đám cưới, nó được trang điểm rất đẹp, nhưng cái nó thiếu là nụ cười, tại sao yêu nhau lâu như vậy, được lấy người nó yêu mà lại không vui, đầu nó chỉ có mỗi hai chữ: “Hàn Du” Mặc bộ váy trắng dài, nó như nàng công chúa vậy, nhẹ nhàng bước vào lễ đường. Khi chuẩn bị trao nhẫn cưới thì cánh cửa bị đập tung, một chàng trai tuấn tú mang vẻ phong độ ngang tàng bước vào. Khuôn mặt đó... khiến tim nó loạn nhịp, miêng bất giác thốt lên hai chữ duy nhất trong đầu: “Hàn Du...?”

Hắn bước vào, nắm chặt tay nó, ôm nó vào lòng, ánh mắt bùng lên vẻ tức giận như muốn giết chết chú rể - chính là Nam Cường và người đang ngồi hàng ghế đầu, khuôn mặt biến sắc - Trúc Ly

Nó ngước khuôn mặt lên, như nhớ được gì đó, nó đẩy hắn: “Hàn Du... là người yêu của Trúc Ly”

“Ai bảo cậu như vậy? Mà cậu không nhớ gì sao? tại sao lại lấy Nam Cường?”

“Anh ấy nói” _ nó chỉ vào Cường

“Minh Minh, cậu không nhớ gì?” _ hắn lo lắng

“Tôi là Minh Ngọc, và bố mẹ chúng tôi đã định hôn ước....” _ nó kể lại lời Trúc Ly

Hắn bực tức, nắm cổ áo Nam Cường “nói, anh và Trúc Ly đã làm gì Minh Minh của tôi” Lúc này, một tiếng va chạm lớn vang lên, Minh Minh bị Trúc Ly đẩy mạnh, đầu đập xuống hàng ghế, Trúc Ly nhếch mép: “Làm gì à? Muốn anh quên cô ta, anh có biết em yêu anh không? tại sao anh lại chọn cô ta?” Bỗng một cái tát giáng vào mặt Trúc Ly, nhưng không phải hắn...

“Cô lừa tôi đủ rồi” _ nó nghiêng răng, ném bó hoa cưới vào mặt Trúc Ly

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: về Nhà

Trúc Ly đỏ mặt, trợn mắt nhìn nó: “mày... sao mày lại?”

“Do cô đẩy tôi đập đầu nên tôi mới nhớ lại tất cả, tôi là Ngọc Minh, Minh Ngọc con khỉ” _ Nó tức giận _ “thử hỏi nếu Du không đến thì tôi sẽ ra sao? Cường tôi thật không ngờ anh lại là con người như vậy”

Cường cúi gằm mặt, hai tay siết thành hình nắm đấm, lát sau gượng nói: “Tại anh yêu em Minh Minh à”

Bóp _ Anh lãnh trọn 1 cú đấm của hắn, ôm bụng đau điếng, hắn đang định đánh tiếp thì nó nói: “dừng tay, cậu để tớ nói đã, Cường, anh yêu tôi? Yêu mà cùng với người ta lừa dối tôi à. Anh nghĩ tôi sẽ mất trí mãi sao? Không, đã mất nhất định sẽ tìm về, không sớm thì muộn, anh nghĩ kết hôn xong dù tôi có nhớ lại cũng phải yên phận sao? Nhảm rồi, thà chết tôi cũng không lấy anh, người tôi yêu là Hàn Du”

Hắn nhếch môi, có vẻ khá vui: “anh nghe chưa? Dù cố gắng thế nào cũng vậy thôi.” _ rồi tiến đến phía Trúc Ly, cho cô ta mấy cái tát khiến cô ta gục xuống: “Mày đúng là ác quỷ, mày nghĩ Minh Minh có mệnh hệ gì thì tao sẽ yêu mày sao? Haha, dù có lấy chó tao cũng vui hơn là lấy mày. Mẹ kiếp! (hắn cho cô ta mấy đạp nữa vào bụng)

“Minh Minh, đi thôi” _ hắn cầm tay nó ra khỏi lễ đường, bỏ lại họ hàng đang xi xầm bàn tán, chửi rủa, Nam Cường gục xuống, ôm mặt và Trúc Ly nằm sõng soài trên nền gạch.

Trên đường, một chàng trai tuấn tú cao to nắm tay một cô dâu, ai đi đường cũng phải trầm trồ: “Trời ơi đẹp đôi quá, tiếc là anh kia không mặc quần áo chú rể nhì, ôi ganh tị với cô gái quá đi mất....v...v....”

Nó lúc này mới chợt nhận ra, đỏ mặt: “Chết, mình đang... mặc váy cưới, hay cậu đưa mình đi mua đồ đi, mặc vậy kì lắm”

Hắn nhìn nó, hôm nay nó thật xinh đẹp, như một nàng công chúa bước ra từ cổ tích làm hắn ngây người, sau 1 lúc, hắn cười: “Không, mặc thế này đẹp hơn, công nhận cậu hợp với váy cưới đấy....ờ thì....mai một tôi sẽ cho cậu một bộ đẹp hơn” _ hắn đỏ mặt nói

“Hihi, hứa nha” _ nó cười xong chợt nhận ra ý tứ trong câu nói của hắn, cúi gằm mặt thẹn thùng

Về đến nhà sau hơn 1 tuần mất tích, bố mẹ nó vui sướng ôm chầm lấy nó, lo lắng hỏi han đủ điều. Nó kể hết cho họ nghe, họ vô cùng tức giận: “Thật bỉ ổi, sao họ có thể làm thế với con gái yêu của ta, bố mẹ sẽ đến gặp chúng”

“thôi, Du Du đã giải quyết rồi, đừng làm to chuyện nữa”

Bác gái vào bếp nấu mấy món ăn rồi bùng lên, vuốt tóc nó: “Ăn đi con, ăn xong rồi tắm rửa cho sạch sẽ, vứt bộ váy cưới này đi, mẹ sẽ băm nát nó ra” (bác kích động quá :v)

Cuối cùng cũng về lại căn phòng thân yêu, nó nằm trên chiếc giường, lăn qua lăn lại, như chợt nhớ ra điều gì đó, nó lấy quyển lịch trên bàn, giờ giờ, phát hiện ra 1 điều:

Mai là ngày nó mong đợi nhất: Valentine. Nó nhìn đồng hồ, 4h chiều, nó xách ví ra cửa hàng mua một số nguyên liệu làm socola và một cái khung hình trái tim rất xinh. Nó hí hửng mang về. Sau 3 tiếng đồng hồ phá hỏng nhà bếp (Bát đĩa vỡ loảng xoảng, mùi khét bay bay, sàn nhà đầy bột socola, vôi nước chưa tắt làm nước tràn ra bếp.....) Nó đã làm được. Một hình trái tim bằng socola khá đẹp, bên trên ghi dòng chữ: Hàn Du, i love u 4ever

Nó cười tươi, lòng ngập tràn niềm vui, thế nhưng.....

“Ngọc Minh, con đang làm trò gì thế hả?” _ Mẹ nó gào lên khi thấy cảnh tượng kinh khủng trong bếp

“So....socola ạ”

“Trời ơi là trời, mất tích cho đã giờ về phá hoại hả con, bộ bát đĩa của mẹ thế là đi tong rồi. Sao lại lấy chảo mà đun hả? Chắc tôi chết với đứa con gái này quá, huhuhu”

Nó chỉ biết cười trừ:“mẹ ỉu quý,con xin lỗi mà”

Mẹ nó đành dọn dẹp bãi chiến trường do nó gây ra:“Con muốn làm mẹ mệt chết mới hài lòng?”

Nó ôm lấy bà,nói giọng nũng nịu:“Đâu,Mình Minh thương mẹ nhất mà,chẳng qua con đang làm socola cho chồng tương lai,mẹ thông cảm nha mẹ,nha nha nha”

“Hàn Du không biết có nuốt nổi món con làm không”_ bà thờ dài ngao ngán

-----Hết chương 9-----

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: valentine The Fist Kiss

Sáng hôm sau,nó bước đến trường trong tâm trạng cực kì hưng phấn và hồi hộp,kệ những tiếng xì xầm bàn tán xung quanh về khoảng thời gian nó mất tích.Nó loáng thoáng nghe được:

bb1 (bánh bèo 1):“ê,nghe nói anh Cường nghỉ làm rồi đó!”

bb2:“Tiếc quá đi,anh ấy đẹp trai nè,ga lăng nè,nay mình còn định tặng socola cho anh chàng nữa”

bb1:“Ngoài anh ấy ra thì còn Hàn Du,còn trai đẹp là còn động lực sống,hìhì”

bb2:“chí lí,chí lí”

bb3:“nghe tin gì hot chưa?”

bb1+2:“sao sao?”

bb3:“sao đến tối mới mọc”

bb1+2:“xàm quá,nói đi”

bb3:“Trúc Ly nghe nói bị đuổi học đó,nhưng mà vẫn không biết được lý do,hiệu trưởng kín tiếng quá”

bb1:“nghe lén hả?”

bb2:“kệ đi,con đó nghỉ cũng đáng”

....V....V...

Nó thở phào nhẹ nhõm,may mà anh ta nghỉ làm chứ nếu không nó chẳng biết phải đối mặt như nào.Nó bắt đầu ghê sợ con người đó và Trúc Ly-Bọn họ suýt nữa hại nó không thể về nhà nữa.Nó ngồi xuống bàn,mở cặp ngắm nghía hộp socola mà nó dày công sản xuất và đợi Hàn Du đến.Ông trời quả không thể tiếp tục hành hạ nó nữa,ông đã cho hắn xuất hiện sau 10 phút.Hắn vớt cặp xuống ghế,cúi đầu xuống gầm bàn đẩy hết mấy hộp socola và thur tình ra ngoài,phải đến hơn hai chục hộp với gần trăm lá thư tình là ít =”=

Nó thấy vậy,khuôn mặt thoáng vẻ hồi hộp,tay lấy hộp quà bọc nơ hồng rất bắt mắt,đưa cho hắn:“Happy valentine day,Du Du,tớ yêu cậu,cậu làm bạn trai tớ nhé!”

Hắn dờ mắt,một lúc sau nhếch mép:“Cho tôi xin đi,cậu bắt đầu ăn nói sến súa như vậy từ bao giờ,da gà da vịt nổi hết rồi nè.Tôi biết cậu yêu tôi,nhưng tôi không phải bạn trai cậu.Nhớ đây,tôi là chồng sắp cưới mới đúng...”“. Mặt nó đỏ như quả cà chua,miệng nở nụ cười tươi rói.Hắn dọn xong gầm bàn,liếc nhìn hộp quà của nó,vươn tay lấy luôn:“cái gì đây? Đừng nói cậu tự tay làm socola nhé?”

Nó gât,hắn cau mày,nở nụ cười khá tươi:“Theo như tôi biết,bác gái không đòi nào cho cậu vào bếp,hon nữa,hôm qua tôi nghe thấy tiếng chửi mắng kêu la từ nhà cậu vọng sang,chắc chắn đây là thành quả?”.Nó thoáng đờ người,sau đó nhẹ nhàng nói:“Du Du à,tớ bị bắt cóc một mõi như vậy,về đến nhà là lao vào bếp làm socola cho cậu,cả tình yêu của tớ ở trong này đó”

Hắn nhìn về mặt của nó,vuốt tóc nó rồi nói:“được rồi,tôi ăn,nhưng trước tiên cậu đi theo tôi đến nơi này đã“.Hắn kéo tay nó đến một nơi rất đẹp,bầu không khí trong lành,thoải mái cùng cánh đồng hoa hướng dương rực rỡ.Nó mãi ngắm nhìn,quên cả việc mình vừa cúp tiết,miệng thốt lên:“OMG,đẹp quá,cậu chuẩn bị cho tớ?”.Hắn chỉ gât đầu:“Quà của cậu tôi nhận rồi,chẳng lẽ không trao đổi lại,tôi là người công bằng”

Nó và hân ngồi trên bãi cỏ xanh tươi,nó bóc hộp quà,đưa cho hân:“ăn thử đi,tớ mất bao nhiêu công sức mới làm ra đây”

Hân mỉm cười,họ cùng đưa miếng socola vào miệng,1 giây.....3 giây.....5 giây.....*phụt* -nó phun socola ra khỏi miệng:“cái quái gì thế này,tại sao lại mặn như vậy?” (thím nhăm đường thành muối rồi -_-)

Hân vẫn thản nhiên ăn hết mà không có phản ứng gì làm nó ngạc nhiên tột độ:“sao....sao lại?”

“ngon lắm,cảm ơn” _hân cười,rồi tự nhiên ghé sát mặt nó.

Nó bỗng cảm thấy trên môi có hơi ấm,lúc này,hân đã đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ-nụ hôn đầu của hân và nó.Nó tròn mắt,sau đó mặt đỏ vô cùng.Hân nâng cằm nó lên,nhìn vào mắt nó:“The fist kiss của cậu thuộc về tôi,vậy nên cậu chỉ là của mình tôi thôi.Hân Du này tuyệt đối không để cậu yêu ai khác ngoài tôi.Valentine vui về!”

Hooc-mon hạnh phúc của nó tràn ngập trong tim,nó cười tươi không thể tươi hơn,quàng tay qua cổ ôm hân,nói:“Em cũng chỉ yêu mình anh thôi,Hân Du”

Hân lôi trong túi ra một chiếc hộp màu đỏ,bên trong có một cặp nhẫn khắc tên:Hân Du và Ngọc Minh.Hân đeo một cái rồi chậm rãi nâng tay nó lên,đeo vào ngón áp út cho nó:“nói được làm được!”

Chiếc nhẫn bạc lấp lánh trên ngón áp út như thể hiện một tình yêu hạnh phúc tưởng như vừa chớm nở nhưng xuất hiện đã lâu...

-----hết chương 10-----

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: hiểu Lâm Tai Hại 1

“Anh,đưa em theo với,ở lớp chán lắm” _nó nhõng nhẽo,nó và hân cũng đã 1 tháng yêu nhau.

“Em theo làm gì,rắc rối,ngoa ngoãn ở lớp học đi” _hân nói rồi xách cặp đi ra ngoài.Hân vẫn vậy,hay bỏ học nhưng IQ vẫn cao ngất.

Nó hậm hực ngồi xuống,nhìn theo cái dáng người cao cao đang dần mất dạng.Bỗng một bàn tay đặt lên vai nó,nó ngước mặt lên,là 1 cô bạn gái rất xinh xắn với hai má lúm đồng tiền duyên dáng.Bạn ấy là hoa khôi của 11a2-cạnh lớp nó.

“Bạn là Ngọc Minh?” _bạn ấy hỏi

Nó gật đầu,nhìn lại bạn ấy,có vẻ quen quen.

“Minh là Vu Lan,lớp 11a2,mình chỉ muốn cảm ơn bạn về chuyện hôm trước”

“hôm trước?hôm nào nhĩ?” _nó suy nghĩ một lúc:“à,vụ đó hả? không có gì”

Cách đây 1 tuần,nó và hân đang đi dạo trên khuôn viên trường,nó bất cẩn va vào người một bạn gái,nó rối rít xin lỗi rồi nhặt lại sách vở cho bạn.Khi bạn ấy đi rồi,nó mới nhìn thấy trên mặt đất có một sợi dây chuyền bạc đính mặt đá rất đẹp,có khắc chữ 'Vu' .Nó nghĩ bạn ấy làm rơi nên chạy theo để trả lại.Ai ngờ đó là Vu Lan,hoa khôi 11a2.

“Đó là sợi dây mà anh ấy tặng mình,nếu làm mất không biết phải làm sao” _Vu Lan nở nụ cười đẹp mê hồn”Minh Minh,chúng ta làm bạn nhé”

Nó mỉm cười,đưa tay nắm lấy tay Vu Lan:“được”

Nó không để ý,Vu Lan vừa nhìn chiếc nhẫn bạc trên tay nó với ánh mắt lạ thường...

Hai ngày sau,nó và hân đang ngồi trong quán trà sữa,bỗng điện thoại của nó reo lên,nó bắt máy,một giọng nói dịu dàng vọng tới:“Minh Minh,bạn rảnh không?”

Nó ậm ừ,nhìn hân rồi nói qua điện thoại:“cũng khá rảnh,làm gì vậy?”

“Định rủ bạn đi shopping,tối nay mình có hẹn với bạn trai,muốn mua ít quần áo mới đó mà” _Vu Lan nói

“Được rồi,gặp nhau ở trung tâm thành phố nhé,bye” _nó nói rồi cúp máy,ăn nốt ly trà sữa dâu.

Hân hỏi:“hẹn với ai à?”

“đạ,là Vu Lan,cô gái hôm nọ em trả lại sợi dây chuyền ý”_ nghe đến tên Vu Lan,hắn cau mày,nhưng nhanh chóng trở lại bình thường:“ừ,nhưng anh thấy em đừng quá thân với cô ta là được”

“Em sẽ nghe lời anh,nhưng giờ em đã hứa đi với cô ấy rồi,bye anh,hẹn gặp lại”_ nó cười,chào tạm biệt hắn.

Tại Trung tâm thành phố,nó vừa đến đã thấy Vu Lan trong chiếc váy ngắn màu xanh ngọc,khoẻ đôi chân dài và thẳng,nước da trắng mịn màng.Thấy nó,cô cười:“Đi thôi Minh Minh,đến shop J&B đi,ở đó có lô hàng mới về,rất đẹp”

Nó cũng thuộc dạng thích mua sắm,lại là tiểu thư con nhà giàu nên hào hứng đến shop J&B,shop này đồ rất đẹp.Đến cửa shop,nhân viên đều cúi rạp đầu chào:“Chào Vu tiểu thư,chào Lý tiểu thư”_ nó cũng không lạ gì cách gọi này,vì trước đây,ba nó có cổ phần trong chuỗi tập đoàn J&B lớn,lại hay cùng Hàn Du đến đây nên nhân viên đều đã quen cả.Có lẽ Vu Lan cũng là khách quen.

Sau 2 tiếng đồng hồ,nó mua liền 5 bộ váy rất đẹp,còn giúp Vu Lan chọn được mấy bộ cánh hợp với cô ấy.Vu Lan chọn chiếc váy đầm ngắn đến đầu gối,màu đen,cổ khoét sâu,tạo nên vẻ quyến rũ vô cùng.

Nó khệ nệ vác đồ về nhà,lòng vô cùng vui vẻ,gọi cho Hàn Du:“Anh à,tối nay rảnh không?Chờ em đi dạo xíu nha”

“Anh...tối nay anh hơi bận,có thể sẽ về muộn,nhưng nếu kịp anh sẽ thu xếp chờ em đi,được chứ?”_hắn nói như vậy,nó đành vâng lời rồi cúp máy,trong lòng cảm thấy hết vui vẻ,thay vào đó còn khó chịu bội phần...

Tối đó,tại khách sạn,trong phòng đặt riêng,một chiếc bàn ăn,một đôi nam nữ đang ngồi nói chuyện,là Hàn Du và Vu Lan.

“Tôi nói cho cô biết,đừng hòng tiếp cận Minh Minh”_hắn nói

“Anh...cô ta có gì hơn em chứ”

“Cô liệu hồn đấy,nhìn lại đi,cô là người yêu của Long Ca,anh ấy chỉ đi vắng một thời gian mà cô đã đi tìm người khác,không thấy trơ trẽn à?”

“Anh đừng lấy hắn ra để nói với em,em đến với hắn cũng chỉ là bắt đắ dĩ,người em yêu thật sự là anh”_Vu Lan nói,tay cô định nắm lấy tay hắn,nhưng hắn lại né tránh:“Nể mặt Long Ca tôi mới đến đây,tưởng có chuyện gì quan trọng,nếu là chuyện tình cảm vớ vẩn của cô,xin lỗi tôi không rảnh”_hắn đứng dậy

“Anh phũ phàng với em như vậy sao?Em có gì không tốt,thậm chí...em có thể cho anh thân thể của em cơ mà”_Vu Lan lấy tay gạt một bên dây áo xuống,để lộ khuôn ngực đầy đặn lấp ló sau lớp váy đen

Hắn nhếch mép,nói:“Thân thể đó sao?Tiếc là nó đã thuộc về Long Ca,mà tôi cũng chẳng hứng thú.Thôi,tôi về đây,tôi còn có hẹn nữa”_hắn nói rồi đẩy cửa ra ngoài,để lại Vu Lan đang trần đầy tức giận...

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: hiểu Lầm Tai Hại 2

Sáng nay,nó đang ngồi học ở thư viện,không biết Vu Lan từ đâu đi tới:

“Minh Minh,rảnh không?”

“rảnh,làm gì?”_nó hỏi

“Thật ra thì tối nay mình đi hát karaoke với lũ bạn,nhưng ít quá không vui,định rủ bạn đi cùng”

“Minh....để mình hỏi Hàn Du đã”_nó rút điện thoại ra,đang định gọi thì Vu Lan giật máy:“làm gì mà phải như thế,cái này tự quyết được mà”

Nó nghe vậy thì đành cất đi,đằng nào thì nó cũng rảnh,không hẹn gì với Hàn Du trong hôm nay nên đồng ý đi karaoke.

8h tối hôm đó,nó mặc bộ váy đen ngắn đến đầu gối,đi đôi cao gót cùng màu,toát lên nét xinh đẹp đáng yêu.Lúc này nó mới để ý,cả phòng có 4 đôi nam nữ,1 chàng trai trẻ và Vu Lan.Mấy đôi nam nữ thì hôn hít sờ soạng lung tung làm nó cảm thấy hơi ghê.Nó nói nhỏ với Vu Lan:“Hay là mình về trước?”

Vu Lan lắc đầu,kéo tay nó ấn xuống ghế,nói:“Ấy da,đã đến thì phải vui chơi chứ.Giới thiệu với bạn,đây là Tam thiếu,thiếu gia của tập đoàn RT”_cô ta chỉ vào chàng trai kia,anh ta đang nhìn nó chăm chăm,ánh mắt lộ rõ vẻ thích thú làm nó ái ngại.

Tam thiếu mỉm cười bước đến cạnh nó,anh ta rất giàu,ngoại hình không tồi,nhưng nghe nói vô cùng đào hoa.Nó bất giác né người ngồi xích ra một

chút,anh ta nhếch môi:“Hóa ra là em,khá đẹp,quả là bạn của Vu Lan,em tên gì?”

“Ngọc Minh,họ Lý”_nó đáp

“Tên đẹp lắm,em làm tôi hứng thú rồi đấy,hahahaha”_anh ta cười rồi nâng ly:“Em nể mặt ,uống với tôi một ly chứ?”

Vu Lan cũng thêm bớt mấy câu làm nó phải uống hết,nào biết trong rượu có thuốc ngủ,uống xong,nó hơi choáng váng,Vu Lan vờ lo lắng đỡ nó lên sofa:“bạn ngủ một chút sẽ đỡ thôi mà,chắc say rồi”

Bọn họ tiệc tùng làm loạn đến hơn 1 giờ,Tam thiếu ngắm nhìn mấy cặp nam nữ đưa nhau về phòng riêng,nhếch mép rồi đưa mắt nhìn Vu Lan,cô ta cười:“gái trinh,đêm nay anh thịt nó cho em nha”_sau đó mĩm cười Tam thiếu một cái

Tam thiếu ôm eo nó,bế về một căn phòng vip đặt sẵn,anh ta nôn nóng dùng tay kéo khóa váy của nó,đôi môi điên dại cắn vào đôi môi nhỏ màu anh đào làm nó bật ra tiếng rên khẽ vì đau.Đôi môi của tam thiếu lần nò xuống cổ nó,cái cổ trắng ngần khiến đàn ông mê mẩn,đôi tay đã kéo chiếc váy xuống,thân hình nó hiện ra như một bức tranh tuyệt đẹp.Đang định lột thứ vật cản che cảnh xuân quang thì chuông điện thoại của nó kêu,hiển thị tên:Crush <3

Anh ta chửi thề một câu rồi buông nó ra,nghe máy:“alo”

“Ai đấy?”_Hàn Du hỏi

“tao là người yêu Ngọc Minh”_Tam thiếu nói

“mày...khoan,mày là Tam Lục?”_Hàn Du tức giận,nhưng dường như giận ra điều gì đó

“đúng là tên tao,mày là thằng nào?”_Tam thiếu-Tam Lục hỏi,tâm trí hơi hoang mang

“Hàn Du” nghe xong,tam Thiếu dường như muốn đập nát cái điện thoại,tại sao lại là Hàn Du? Con nhỏ này là ai?có quan hệ gì? Hàn Du và ba hấn là người kí kết hợp đồng với anh ta,công ty lớn kí với công ty chưa đủ tư cách cạnh tranh đã là tốt lắm,nếu đánh mất mối làm ăn này thì e là sẽ phá sản...

Anh ta cúp máy,mặc lại lần áo cho nó trong tiệc buổi tối,nó đúng là người con gái mà ai cũng muốn có,muốn chiếm hữu,sau đó nhắn địa chỉ cho Hàn Du tới đón và xin lỗi hấn.Hàn Du nổi giận phóng ô tô đến khách sạn...

Sáng hôm sau,nó tỉnh dậy đã thấy mình ở trên giường,nhưng không phải giường nó,mà là giường hấn,và hấn đang trước mặt nó,vô cùng tức giận.Nó mím cười:“sao em lại ở đây?”

Hấn ghì nó xuống giường,gần giọng:“Em muốn chết hay sao?tại sao lại đến mấy nơi như vậy?”

“nơi nào? à,hôm qua Vu Lan rủ nên em đi,cô ấy năn nỉ quá,sau đó anh gì gì đấy,a,Tam thiếu,ờ,mời rượu,rồi em buồn ngủ...hết rồi”

“Em ngu hết chỗ nói,nếu hôm qua anh không gọi điện đến thì em đã bị hấn ta ăn thịt rồi đấy....”_Hấn to tiếng “từ nay cấm em liên hệ gì với Vu Lan nữa,cô ta chẳng hay ho gì đâu” Nó gật đầu rồi dậy làm vsen,sau đó đi ăn sáng với hấn.

Khi nó đến lớp đã là 3 ngày sau,tuyệt nhiên không ai dám trách gì nó.Hấn vẫn thản nhiên ngồi học như thường.Giờ ra chơi,Vu Lan thấy nó liền chạy đến,hỏi hấn:“Ừa sao dạo này bạn lại nghỉ? Ôm à?”

Nó lạnh mặt:“Mình không sao,thôi mình đi trước”

Vu Lan cầm tay nó,nói:“Mình Minh,mình thật sự không biết chuyện đó,tam thiếu,hấn ta....hấn ta chuốc rượu mình,mình thật sự không biết,bạn tha lỗi cho mình nha”

Nó hơi dừng lại:“tôi sẽ suy nghĩ,bỏ tay tôi ra” rồi bỏ đi....

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: long Ca

Hấn cảm thấy phải nói cho nó biết tất cả,hấn không thể để nó bị Vu Lan lừa lần nữa.Sau hơn 1 tiếng,nó mới hiểu mọi chuyện:

“Sao có thể như vậy,cô ta thật quá đáng,vậy mà em còn định tha cho cô ta”

Hấn xoa đầu nó rồi nói:“Từ giờ đừng qua lại là được”

Tiếng điện thoại của hắn vang lên,hắn nhấc máy:“ạ,Long Ca”

“Anh có thể gặp chú một lúc không?”

“ạ được”_hắn cúp máy rồi quay đi:“Minh Minh,em tự về nhé,anh có chút chuyện”

Nó gật đầu rồi uống nốt ly trà sữa.

Long Ca ngồi trên ghế sofa,khuôn mặt anh ánh lên vẻ tàn khốc,lãnh đạm nhưng vô cùng lạnh lùng.Anh thấy hắn đến,ngồi bắt chéo chân,rót nước trà mời rồi cười:“Hàn Du,lâu rồi không gặp”

“Long Ca,anh về lâu chưa?”_hắn nhếch mép,đưa tách trà lên nhấp một ngụm nhỏ

“Anh mới về chiều qua...”_anh ngập ngừng_”Nghe được một số chuyện không hay...”

“chuyện gì?”_hắn hỏi,mặt vẫn lạnh như băng

“Mẹ kiếp,chú có phải anh em của anh không? Con đàn bà lằng lộn đó dụ dỗ chú tại sao không nói với anh?”_Long Ca nổi cáu,anh đập bàn một cái

“Vu Lan? Cô ta đúng là có hành động như một con bitch,nhưng em nghĩ chẳng đáng để anh xử lý,em cũng chẳng thèm động đến”_Hắn nói

“Con khốn,uổng công anh yêu thương cô ta như vậy...”_Anh nói rồi rút điện thoại,gọi:“Hàn Phong*,có Hạ Linh* ở đó không?”

*Hàn Phong và Hạ Linh là 2 nhân vật trong truyện Ly Biệt,Hàn Phong là chồng Hạ Linh,Hạ Linh từng là trùm xã hội đen,còn lại đọc Ly Biệt sẽ rõ ạ ^^

Hạ Linh đang tắm cho con,nghe vậy liền đứng dậy,bắt máy:“Long Ca?”

“Chị Linh,Vu Lan có ở chỗ chị không?”_anh hỏi

“Lúc chiều thấy nó rủ chị đi shopping,nhưng chị bận nên không đi,sao vậy?”

“thôi,không sao ạ,vậy em cúp máy đây”

Long Ca cắt điện thoại,nói với Hàn Du:“Nếu gặp cô ta thì chú cứ giả vờ như không có chuyện gì,đưa cô ta đến đây hộ anh,mẹ nó,cô ta dám thay số điện thoại?”

“ạ”_Hắn nói rồi đứng dậy ra về...

_____Ngoại truyện ngắn:Long Ca_____

Xuất thân con nhà giàu,trí thông minh rất cao,khuôn mặt điển trai cùng ngoại hình cao lớn đã khiến anh lọt tầm mắt nhiều cô gái,nhưng anh luôn cảm thấy vô vị.14 tuổi anh đã gia nhập băng nhóm Knight do Đỗ Hạ Linh làm trùm,cô đối xử với anh rất tốt,coi anh như người nhà,bạn thân của anh chết do bị công an bắn,Hạ Linh đã san phẳng đồn cảnh sát để trả thù rồi biến mất,bác Nam lên làm chức lão đại,thế nhưng con trai của bác-cũng là bạn bị bắn chết của anh đã qua đời.Trong tổ chức chỉ có anh là sáng giá nên bác đã đào tạo anh.Sau 5 năm,anh chính thức leo lên ngôi vị lão đại thay Đỗ Hạ Linh,cô ấy đi lấy chồng ở bên nước ngoài.Lúc này,anh đã phải lòng một người con gái lên Vũ Nhi, là người con gái thuần khiết,hiền lành và vô cùng yêu anh.Tương chuyện tình sẽ đi đến đám cưới,anh sẽ chôn che cho Vũ Nhi suốt cuộc đời,nhưng cô lại thay anh nhận một phát súng trúng tim từ một kẻ nào đó giấu mặt.Anh đau đớn ôm thể xác cô vào lòng...

3 năm sau,anh gặp Vu Lan,kì lạ ở chỗ Vu Lan giống hệt Vũ Nhi,nhưng tính cách hoàn toàn khác nhau.Ngoài mặt cô ta nói yêu anh nhưng anh thừa biết cô ta lằng lộn với bao gã đàn ông mà vẫn nhắm mắt cho qua,vì bóng hình trong tim vẫn không thể phai mờ...

Mấy ngày trước,anh phải đi công tác bên Mi 1 tháng nên ngầm nói với Hàn Du,hãy canh Vu Lan giúp anh.Thật sự có chết anh cũng không ngờ cô lại giờ trò quyn rũ người anh em này của anh.Lần này thật khó bỏ qua,anh liền gọi Hàn Du đến.

Anh tin Hàn Du,vì hắn đã theo anh hơn 3 năm,như tay chân thân tín,ruột thịt của anh.Tính hắn rất hợp với con người anh,dứt khoát,tàn khốc và độc ác.Nếu hắn khẳng định Vu Lan có quyn rũ,anh sẽ lập tức cho cô ta xuống địa ngục,loại đàn bà dám dăng đó,anh không cần...

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: kí ức Của Long Ca 1

-----Chap này mình sẽ nói rõ hơn về couple Long- Vũ Nhi nhé-----

6 năm trước

Đình Long-tên thật của Long Ca,mới 15 tuổi nhưng đã mưu trí,thông minh hơn người.Anh có dung mạo tuấn tú nhưng trái tim sắc lạnh,ánh mắt lúc nào cũng toát lên vẻ tàn khốc nhưng cũng rất lạnh đậm.Anh mồ côi ba mẹ từ hồi còn bé,ông Trần đã mang anh về ,đưa cho một người phụ nữ,đó là vợ của Nam-tay chân thân tín với ông Trần.Bà hết mực yêu thương anh,vừa hay bà cũng có một đứa con trai tên Nhất Trung,cũng trạc tuổi Đình Long.Hai đứa trẻ lớn lên bên nhau,vô cùng thân thiết.Đây là chuyện quá khứ của anh,giờ anh 15 tuổi rồi.Khác với Trung luôn luôn nằng nổ trong tổ chức Knight,Long chỉ làm việc ở nhà,nhiệm vụ của anh là lên kế hoạch cho những buổi gặp gỡ trao đổi hàng hóa,thông tin.Nhưng kế hoạch mà anh đưa ra vô cùng tỉ mỉ,chuẩn xác khiến ông Trần bắt đầu chú ý đến anh,cho anh chức vụ quan trọng trong tổ chức.Ông Trần có người con gái tên Hạ Linh,vô cùng xinh đẹp. Trung rất thân với chị ấy,anh thì chỉ ít khi nói chuyện ,nhưng chị vẫn coi anh và Trung như hai đứa em trai vậy.

Năm anh 17 tuổi,ông Trần mất,Hạ Linh thay cha lên làm trùm xã hội đen.Không bao lâu,cô vào làm nội gián trong ngành cảnh sát rồi yêu một vị giám sát cấp cao.Chuyện tình không thành,cô sang nước ngoài sau khi san phẳng đồn cảnh sát để trả thù cho Trung-đã bị cảnh sát bắn chết.Bác Nam đứng lên làm trùm và rồi ông đã chọn anh-người sáng giá nhất tổ chức.

1 năm sau,anh đã làm trùm được một năm và được người trong tổ chức gọi là Long Ca.Ai cũng biết Long Ca nổi tiếng tàn nhẫn,vô tình,không nương tay với một ai cả.Vì vậy không ai dám làm trái ý anh.Trong một lần,anh cùng một số người đi khảo sát tình hình làm ăn,họ thấy một cô gái xinh đẹp đang bị lũ đàn ông vây hãm.Cô gái nước mắt giàn dụa,luôn miệng kêu cứu nhưng vô ích.Anh bước đến,khẽ hắng giọng,lũ đàn ông ngẩng mặt lên,sau đó liền cúi đầu nói:“Long Ca”.Anh gạt đầu,đưa tay trước mặt cô gái.Cô hơi ngập ngừng,ngước đôi mắt còn đọng lệ nhìn anh,đó là đôi mắt tuyệt đẹp,chất chứa đau thương và tuyệt vọng,nắm lấy tay anh.Trên xe ô tô,anh liếc nhìn qua những vết thương trên cánh tay trắng nõn của cô,sau đó lạnh lùng hỏi:“Tên gì?”.Cô giật mình,khẽ nói:“Vũ... Vũ Nhi”

“nhà ở?”_anh hỏi tiếp.Cô trả lời,về mặt đau đớn:“Tôi...tôi không có nhà,nhà tôi bị siết nợ,bố mẹ đã chết hết”_nước mắt cô bắt đầu rơi

Anh trầm giọng,đưa khăn cho cô:“Tôi ghét nhất phụ nữ khóc,hãy im ngay”

Sau đó,cô về nhà anh ở.Vốn là người con gái giỏi bếp núc,hôm nào cô cũng làm cơm,đội anh về cùng ăn.Lúc đầu anh mặc kệ,nhưng mưa dầm thấm lâu,nhìn cô ngủ gục bên bàn ăn lúc hơn 1h sáng đội anh về,anh mới về sớm hơn.Từ đó dù bận đến mấy anh cũng về ăn cơm với cô,cơm cô nấu không tồi,nó còn mang lại chút ấm áp cho căn nhà vốn trước đây lạnh lẽo.

Anh biết mình yêu cô,yêu những lúc nhìn cô ngủ gục đội anh về,yêu những bữa cơm ấm cúng,yêu cả những lúc cô nhẫn nhịn tính cách nóng nảy của anh.Nhưng anh chẳng biết làm sao để bày tỏ với cô.Tính anh vốn không phải sến súa hay lãng mạn,hôm ấy,anh mua một bó hoa hồng tặng cô và nói:“Anh yêu em”

Ấy vậy mà cô cũng cười thật tươi,ôm chằm lấy anh:“Em cũng yêu anh lắm”

Anh hết mực cưng chiều cô,xử lý xong chuyện tổ chức,anh lại nhanh chóng về nhà để ôm người con gái ấy vào lòng.Vũ Nhi biết anh bận,thường thì cô dọn dẹp nhà cửa,cơm nước đội anh về.Căn biệt thự to lớn ấy chỉ có mình cô và một con mèo ba-tư trắng tên Kít,nó là người bạn duy nhất của cô.Một ngày nọ,cô đang ngồi trong nhà,bỗng cánh cửa bật mở,cô cứ ngỡ anh về,đang định ôm chằm lấy anh thì phát hiện ra đó là một người con gái.Chị vô cùng xinh đẹp,có vẻ ngoài 22,23 tuổi,trên tay cầm một túi tài liệu.Hạ Linh sững sốt khi thấy Vũ Nhi trong nhà Long Ca,cô hỏi:“em là?”

Vũ Nhi nói:“ạ,em tên Vũ Nhi...bạn gái của anh Long ạ”

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: ký ức Của Long Ca 2

Hạ Linh có vẻ bất ngờ,trước mắt cô là người con gái xinh đẹp,đôi mắt trong vắt như dòng suối.Làn da trắng hồng, trên cổ...có vết đỏ.Cô lơ mơ hiểu ra vị trí của cô gái này.

“Chào em,chị là Hạ Linh,chị của Long”

“ạ,em là Vũ Nhi...ừm,chị vào nhà đi ạ”

Hạ Linh nhìn căn nhà của Đình Long,ôi trời,cách đây 3 tháng chị ghé qua,nó vẫn còn là cái nơi lạnh lẽo phủ cả mạng nhện.Mang tiếng là nhà nhưng Long không thường xuyên đến đây,anh thường ở tổ chức.Giờ đây,cái nơi lạnh lẽo ấy toát lên vẻ ấm cúng lạ thường,khuyến Hạ Linh cũng cảm thấy dễ chịu.

“Căn nhà rộng như này mà em ở được một mình sao?”_Hạ Linh nói

“Cũng hơi rộng,nhưng xui nữa là anh Long về ạ”

Nói chuyện một lúc,Hạ Linh nghe điện thoại rồi ra về:“Chị có tí việc,thôi chị về đây,hôm nào đi shopping với chị nhé”

“Vâng,chào chị ạ”

Mưa bắt đầu rơi,hơi lạnh phảng phất trong không khí,Hạ Linh khẽ rung mình rồi bật chiếc ô,bước đi.Cô cảm thấy có gì đó nhen nhóm trong tim,bất giác rơi lệ.Cô cũng từng có chuyện tình hạnh phúc như Long và Nhi,nhưng sao cô và anh không thể đến được với nhau?

Đang sau cô vang lên tiếng còi xe,từ trên xe bước xuống là một chàng trai rất đẹp,anh cũng cầm một cái ô,bước đến bên cô:“Linh,mưa rồi,em xem em kia.Lên xe anh chờ về”

Người đó là Hàn Phong,chồng hiện tại của cô.Có được người chồng tốt như này....âu cũng là duyên số mà trời đã định cho cô:Mất cái này,được cái kia...”

Vũ Nhi pha cho mình một tách cà phê nóng,ngồi bên cửa sổ ngắm mưa,khẽ ngân nga một điệu nhạc.Chuông cửa kêu,cô đứng lên,nụ cười,chắc chắn là Long Ca đã về.Khi mở cửa,sắp sửa ôm chầm lấy người đàn ông trước mặt,cô chợt dừng lại:“anh...anh là ai?”

Người đàn ông đó không phải Long Ca mà là Trị Hiếu.Hắn là đầu sỏ của tổ chức WEND,kẻ thù của Knight,đôi mắt hắn sáng lên khi thấy Vũ Nhi.

“Long Ca đâu?”_hắn hỏi cô

“Anh ấy...đi làm chưa về,có việc gì thì phiền anh quay lại sau”_cô định đóng cửa thì đôi bàn tay to khỏe của hắn chặn lại.

“Cô em,xinh thế mà không có tí hiểu khách nào sao? Hay em mời anh vào nhà đi,anh có thể đợi hắn...với em mà”_hắn nói,khuôn mặt gian tà

“Anh...anh đừng đùa,phiền anh đi cho”_cô đóng cửa nhưng hắn đã khỏe hơn,đẩy cửa xông vào.

Hắn định ôm Vũ Nhi,cô né tránh rồi cố chạy ra ngoài nhưng bị hắn giữ lại:“Người con gái của Long Ca? haha,không tồi”

Đúng lúc hắn ôm được cô thì Long Ca trở về,cô lên tiếng gào thét kêu cứu.Anh thấy vậy liền tung một cú đấm vào bụng hắn.Trị Hiếu giật mình,thất thủ,sau đó rút dao lao đến,tình hình chết anh:“Long ca,hôm nay là ngày tàn của mày”

Nhát dao nhắm trúng tim của Long Ca.Bỗng nhiên một bóng hình nhỏ bé lao vào ôm chầm lấy anh-húng tròn mũi dao nhọn lạnh lẽo.

Vũ Nhi gục xuống đất,trước khi nhắm mắt,cô nói:“Long ca....anh...anh phải sống...tốt..hãy thật...hạnh ...phúc nhé.”

Đôi bàn tay đặt trên má anh trượt dài,anh gào lên:“Vũ Nhi,đừng bỏ anh,Vũ Nhi”

Anh quay sang nhìn Trị Hiếu:“Mày...thằng khốn”_ba tiếng sấm vang lên,đều trúng tim Trị Hiếu,hắn ngã xuống,chết tại chỗ.Trong căn biệt thự chỉ còn những giọt nước mắt đau thương,...của một chuyện tình hạnh phúc nhưng bi thảm...

Đã 3 năm kể từ khi Vũ Nhi ra đi,Long Ca càng trở nên lạnh lùng,tàn khốc vô tận.Tận tay anh đã giết chết tất cả mọi người của tổ chức WEND .Anh trở nên vô cảm với phụ nữ,họ không thể sánh bằng Vũ Nhi được.Trong một lần anh dạo phố,anh vô tình đụng trúng một cô gái.Cô ta khẽ kêu lên rồi ngẩng mặt:“Mù hả...”

Anh dừng lại,khuôn mặt đỏ,gọng nói đó...Vũ Nhi!! Anh ôm chầm lấy cô:“Vũ Nhi,là em đúng không?”

Cô ta đẩy anh ra:“Tôi tên Vu Lan,Vũ Nhi cái gì.”

Vu Lan quan sát chàng trai trước mặt,rất đẹp trai,khả xứng với nhan sắc của cô ta.Nhếch mép:“nhưng nếu anh thích,tôi sẽ làm bạn gái anh”

Long Ca không quan tâm,anh chỉ biết cô gái này hết như Vũ Nhi,anh lôi cô ta về nhà.Sau 1 đêm lẩn lộn trên giường,Vu Lan chính thức là chị đại-người yêu của Long Ca.Cô ta rất hài lòng về điều đó.Nhưng cô không yêu Long Ca,anh ta chỉ được cái đẹp trai và có tiền,cô lợi dụng được....

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: sự Trả Giá-Học Sinh Mới

Long Ca đang ngồi trong phòng,tay anh cầm điều thuốc,hút một hơi dài rồi nhả ra làn khói bạc.Đã 2 tuần trôi qua,không biết Vu Lan đã mất tích ở đâu.Chắc cô ta đang vui vẻ bên lão đại gia nào đó rồi.

Đúng như vậy,trong bar,tiếng nhạc sàn cộng với ánh đèn chớp chòn đủ màu sắc làm khung cảnh thêm náo nhiệt,mê hoặc.Trong một phòng vip,Vu Lan cùng đám bạn của cô ta đang cười đùa vui vẻ.Kim Lê-một trong 3 cô gái có mặt ở đó lên tiếng:

- Vu Lan, dạo này có vẻ mày ít đi với anh Long nhỉ?

-shit!Đừng nói nữa,haha,hắn bị tao cầm súng mà không biết,haha _ Vu Lan nhếch mép.

Ánh mắt Vu Lan dán chặt vào người đàn ông to lớn trước mặt. Gã là Tam Bảo, một tay buôn người giàu có, thế lực. Cô ta đứng dậy, bước đến ngồi cạnh gã, sau đó cọ xát khuôn ngực đầy đặn thoát ẩn thoát hiện sau lớp áo ren mỏng vào tay lão. Lão mỉm cười man rợ, rồi thô bạo dẫn Vu Lan xuống sofa trước mặt 5 người có mặt trong phòng. Lão xé rách lớp áo của cô ta trong tiếng hò la hưởng ứng của mọi người. Sau đó hàng loạt tiếng rên rỉ gọi tình tràn ngập căn phòng...

11h đêm, điện thoại Long Ca kêu lên, anh bắt máy, nghe được câu nói của Hàn Du: “Anh ơi, Vu Lan...chết rồi, sốc ma túy...”

Long ca nhếch mép, khoác áo rồi lao lên moto phóng đi.

Hóa ra là sau khi Tam Bảo chơi Vu Lan xong, nổi hứng hút ma túy rồi gây ra những hành động quá khích. Cuối cùng hắn đưa một hàm lượng lớn ma túy vào người Vu Lan qua đường tình dục, cùng lúc nhét ma túy vào miệng cô ta cho đến lúc tắt thở.

Long Ca rút súng bắn xuyên đầu lão rồi sai người vớt xác Vu Lan xuống núi.

Cả tuần sau Minh Minh mới biết tin này, nó vô cùng ngạc nhiên: “Trời, giờ em mới biết”

“kệ cô ta đi em” _hắn nói

“à, anh nè, tuần sau em họ em sẽ chuyển đến đây đó”

“em họ em? tên gì thế?”

“Ngọc Băng, nó chuyển lên đây học lớp 10, chắc sẽ ở nhà em một thời gian...”

-----1 tuần sau-----

Tại sân trường Star xuất hiện một chiếc xe ô tô đen bóng, bên trong bước ra là một cô gái có mái tóc nâu thắt bím rất dễ thương. Gương mặt cô ta tuyệt đẹp, tinh khiết như giọt sương sớm. Cô đóng cửa xe rồi rảo bước vào phòng hiệu trưởng trước con mắt trầm trồ của bao nhiêu học sinh

Nam sinh 1(NS1):ôi trời, thánh nữ là đây

NS2:đẹp quá mày ơi, giá mà...

NS3:thôi đi, đừng mơ nữa

.....

tại lớp 10A1.

Cô giáo: các em trật tự, chúng ta có học sinh mới. Em vào đi.

Cô bước vào, tay khoác balo, nở một nụ cười nghiêng nước nghiêng thùng, à nhầm, thành. Khiến cho nam sinh trong lớp như trúng tia điện set.

-Chào các bạn, tôi là Kim Ngọc Băng, học sinh mới đến, mong các bạn giúp đỡ ^^

“em vào chỗ đi, à, chỗ của Lăng Ni còn trống kìa” _ cô chỉ vào bàn của 1 bạn nữ xinh đẹp...

*Kim Ngọc Băng:Tiểu thư con nhà giàu. Bố của cô với bố của Minh Minh là hai anh em ruột. Tuy là chị em họ nhưng rất thương nhau. Do quậy quá nên bố cô đã gửi cô cho nó để nó “dạy dỗ”. Xinh đẹp, nhí nhảnh, vui tính, lầy lội...v....v

*Thiên Lăng Ni: Con gái của chủ tịch tập đoàn Kirano, kinh doanh bất động sản và thời trang. Xinh gái, quậy, hòa đồng, giỏi võ.

Cô bước đến, đưa tay với Lăng Ni: chào bạn!

Lăng Ni mỉm cười: chào gái, ngồi đi

Hai đứa nhanh chóng làm thân với nhau. Giờ ra chơi họ xuống căn tin:

Nam sinh 1: chộ ôi, hot girl Lăng Ni đi với nhỏ nào đẹp dữ mày

Nam sinh 2: Nhỏ này là Ngọc Băng, hot girl ms chuyển đến đó

họ bàn tán xôn xao rồi trở mất khi thấy Ngọc Băng choàng vai Minh Ngọc: chị yêuuuu!

Nam sinh 3:trời oi!!!,3 hot girl chơi với nhau,chắc tao chết

Lăng Ni mỉm cười:chào chị Minh Minh

Nó cũng cười:chào em,mong em giúp đỡ Băng Băng nhé.

“chị yên tâm,bọn em thân nhau mà”_cô nói”thôi mình đi ăn đi,em đói rồi”

Trên đường về nhà,Băng với nó nói chuyện trên trời dưới đất,bỗng Băng hỏi:

“chị,anh rê đâu?”

“chắc bạn đi đâu rồi ỹ”

“nghe nói anh ý đẹp trai lắm ạ?”

“con nhóc này,sao em mê trai vậy,anh ấy là của chuy r”

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: anh Là Long Ca? 1

Minh Minh cùng Ngọc Băng đang tán gẫu thì có 1 đám côn đồ bước đến.Chúng có khoảng mười mấy đứa,mặt mày góm ghềnh dữ tợn.Tên đầu đàn nghênh mặt lên với hàm râu rậm trông thật gian tà.Hắn liếc môi,cười man rợ:“Hai em đi đâu đấy,ui cha,toàn cô xinh,nào,đêm nay đi chơi với anh,xong anh cho tiền đi mua sắm.”

Minh Minh nghiêng răng:“Mua cái con khi,chúng tôi không thiếu tiền,các người tránh ra”

Tên cầm đầu nghe vậy đâm ra bực,hắn kim chế:“Nào,chỉ một đêm nay thôi,em yêu”

Bàn tay to thô kệch của hắn bắt đầu định tiến tới eo của Minh Minh...

“Bốp”-chiếc túi trên tay Minh Minh văng vào mặt hắn:“Tôi bảo tránh ra,các người đừng làm bậy”

Hắn không kìm được định giờ tay tát nó,bàn tay đang giờ giờ giữa không trung bị bắt lại.Ngọc Băng nắm cổ tay hắn,cầm giày cao gót giáng cho hắn một cú đau điếng vào mặt:

“Tên biến thái,ngươi dám động vào chị ta sao?”_cô nói

Minh Minh nhìn Ngọc Băng cầm giày cao gót,bật cười:“Oa,thật lợi hại đó nhóc”

Ngọc Băng cười,sau đó quay lại nói với bọn côn đồ:“Sao,muốn kiếm chuyện nữa à?”

Tên cầm đầu ôm mặt gượng dậy,trên mặt hắn sưng đỏ rướm máu vì cú đập trời giáng từ gót giày của Băng Băng (Ngọc Băng).Hắn gầm lên:

“con bitch,chúng mày đâu,giết nó cho tao”

Mười mấy tên còn lại lao lên định bắt hai đứa,lúc này Minh Minh mới bắt giác hoảng,định gọi điện thì bị một bên giằng lấy đập nát điện thoại nó.Nó nhanh chân chạy và không quên cho hắn 1 túi vào mặt.nó nghĩ:“Chết rồi,không gọi cho Hàn Du được,gì phải làm sao đây?”

Bỗng Ngọc Băng cười lớn,ánh mắt giễu cợt,khinh bỉ nhìn bọn côn đồ,cô thông thả nói:“ok,Start game”

Bọn côn đồ khẽ sững lại:“nó nói cái đ** gì vậy?”

Ngọc băng cười,đưa tay lên môi,suýt một phát rồi bất ngờ lôi trong cặp ra một quả bom sáng,ném về phía chúng.Trước mắt bọn chúng chỉ còn 1 màu trắng xóa,lúc nhìn thấy được thì người đã không cánh mà bay....

Tại một góc nhỏ trong hẻm,hai cô gái đang thờ dốc.Minh Minh ôm ngực:“Sợ muốn chết,sao...sao em...lại có bom?”

“Em thích bom,hi hi,thoát được là may rồi,gì không biết sao để ra khỏi đây nữa”_Ngọc Băng cười

“Em thật là....mà điện thoại chị bị thủng điện kia nó đập rồi,em có điện thoại không?”_minh Minh hỏi

“có,nè chị”_cô đưa cho nó cái điện thoại của mình.Minh Minh ở máy,bỗng thấy hình nền của Ngọc Băng là hình 1 đứa bé trai tầm 6,7 tuổi,khuôn mặt điển trai,thanh thoát....ơ....sao nhìn quen thế nhỉ?-Minh Minh nghĩ,nhưng nó không nhớ được là đã thấy ở đâu.

“Băng à,đây là...?”_Minh Minh hỏi

Ngọc Băng nhìn ảnh,cười buồn:“à...đó là 1 người bạn cũ của em,từ rất lâu rồi.Hồi em lên 4 tuổi,bên nhà em có 1 cậu bé hơn em 2 tuổi,anh ấy rất hay dẫn em đi chơi.Điều làm em ấn tượng là mỗi lần em buồn,anh ấy đều cho em một chiếc kẹo,sau đó nó nụ cười với chiếc răng khểnh rất dễ thương...đó là cậu bé trong hình...”_Ngọc Băng có phần ngập ngừng:“Nhưng...chơi với anh ấy được một năm,bỗng gia đình anh ấy biến mất,em có ỏi mà không ai biết được tung tích của họ.Chỉ thấy mẹ em đưa cho em tấm hình của anh ấy và bảo em giữ làm kỉ niệm.Dù vậy em vẫn luôn mong muốn gặp lại được anh ấy,mối tình đầu của em...”

“ra là vậy.Ngọc Băng à,cố lên,chị tin em sẽ tìm được anh ấy mà”_Minh Minh vỗ vỗ cô,rồi ngấm lại cậu bé kia,một lúc sau gọi cho Hàn Du:“Du hả,dạ,em này...em đang ở.....ừ,anh đến ngay nhé”

“Hàn Du sẽ đến ngay thôi”_minh Minh cười nói...

15 phút sau,Hàn Du lái ô tô đến đón nó và Ngọc Băng.Hắn lo lắng ôm nó và hỏi:“có sao không?”

“em ổn,mình đi thôi”_nói xong cô dẫn Ngọc Băng lên xe.Thấy Hàn Du,cô cười gật đầu nhẹ thay lời chào.Họ ngồi vào trong xe,trở về biệt thự nhà Minh Minh.Trên xe,cuộc nói chuyện diễn ra vô cùng vui vẻ...^^

P/sorry các bạn,dạo này lười quá nên giờ mới ra được ^^ m.n đọc và ủng hộ cho truyện nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngọc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: anh Là Long Ca? 2

Về đến nhà,hai đứa tắm rửa rồi ngồi buồn chuyện.Ngọc Băng lấy điện thoại ra lướt web,sau đó quay ra cười:

“Chị,em thấy anh rể đẹp trai ha “

“tất nhiên rồi,chồng tương lai của chị mà,ahìhì”_Minh Minh cười tít mắt

“chị với anh ý cũng quen nhau từ bé hả?”

“ừ,hì hì”_Minh Minh bỗng im lặng rồi nói:“à,mai Hàn Du rủ chị em mình đi chơi đó”

“đi đâu ạ?”_Ngọc Băng hỏi

“Công viên...”

Sáng hôm sau,Minh Minh diện một bộ váy trắng ,cánh tay áo bằng ren,lộ ra nước da trắng hồng căng mịn rạng rỡ của nó.Ngọc Băng mặc quần jean bạc rách đùi cá tính cùng cái áo phông đen cá tính,trông cô vô cùng năng động.Hai đứa bước ra khỏi nhà đã thấy ô tô đợi sẵn,Hàn Du mỉm cười mở cửa cho nó ngồi ghế trước với hắn.Ngọc Băng ngồi ghế sau,khi cô chuẩn bị vào thì:“ơ,anh là....?”

“à,Băng Nhi,gới thiệu với em,đây là Long,bạn của anh”_Hàn Du nói

Ngọc Băng hơi ngẩn người nhìn người con trai trước mặt,anh ta đẹp,đẹp trai ngang với anh rể tương lai của cô rồi.Khuôn mặt lạnh lùng,toát lên vẻ tàn khốc,lạnh đậm.Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn vào cô.Bỗng tim cô dừng một nhịp,người này.....sao lại cảm thấy quen đến vậy?

“Băng à,lên đi nào”_Minh Minh gọi

Ngọc Băng giật mình,định thần lại rồi bước lên xe,lúc này cô mới nhận thức ra là cô với anh ta mất đối mặt khá lâu.Không khí trong xe có phần hơi kì quặc.Phần lớn chỉ có cặp đôi Minh-Du nói chuyện tình cảm yêu đương còn hai người ngồi sau im bật.Cứ như họ đang nói chuyện với nhau bằng suy nghĩ vậy.

Ngọc Băng lâu lâu ngước đôi mắt trong trẻo lên nhìn lên Long Ca,cô thấy....ở gần anh ta....rất an toàn và thân thuộc.Nhưng hiện tại cô vẫn chưa xác định rõ được anh là ai.Để tránh không khí ngột ngạt,cô quay ra,nói vài câu:

“Chào anh”

Long ca liếc mắt qua cô,nói:“Chào”

Tiếng nói anh ta rất lạnh khốc khiến cô cũng ái ngại nên thôi.Lôi điện thoại ra định lướt web cho vui,bỗng bức hình nền đập vào mặt cô,khiến cô sững lại.Anh ấy,người mà mình tìm kiếm mười mấy năm nay,khoan,khuôn mặt này,so với người ngồi cạnh....Cô nhìn Long Ca.....

Sao lại có nhiều nét tương đồng như vậy?

Khuôn mặt góc cạnh,tuy có phần thay đổi nhưng nếu so với ngày trước thì vẫn nhận ra được.Đôi mắt đen,răng khềnh...giống quá,cô thốt lên.Bỗng nhận thức mấy người trong xe đang nhìn mình,cô cười gượng:“xin lỗi mọi người,em phấn khích quá “

Nhưng Long Ca-người cạnh cô vô cùng lạnh lùng,anh ta như tảng băng lạnh,còn người cô tìm thì ấm áp,quan tâm cô tựa như ánh mặt trời,hai người họ sao có thể là một chứ?

Những dòng suy nghĩ đan xen trong đầu cô,mọi thứ như chìm vào hồi ức...

“Dưới gốc cây anh đào,anh sẽ hát cho em nghe mỗi ngày,được không cô bé?”_Cậu bé có khuôn mặt tuấn tú nói với cô bé ngồi cạnh

“hihi,anh hứa nhé,mỗi ngày anh phải hát em nghe,mua kẹo cho em,được không?”_bé gái dễ thương cười nhõng nhẽo

“Thế thì em phải làm vợ anh,được không Tiểu Băng?”_cậu bé cười tinh ranh,lộ ra chiếc răng khềnh vô cùng đẹp

“Được được,mà sao anh lại không cho em biết tên anh?”_cô bé hỏi

“cái này....vì lý do riêng em à,nhưng không sao,mai một em sẽ biết mà”_cậu bé quàng tay qua vai cô,vô cùng thân thiết

~~~~~1 năm sau~~~~~

Tiểu Băng về đến nhà,hôm nay tâm trạng cô bé rất vui vì được điểm cao,khi cô định chạy sang nhà cậu bé thì nơi đó chỉ còn là một nơi hoang tàn,cứ như chưa từng có người sống vậy.Cô bé gọi to :“anh ơi,anh”

Đáp lại cô chỉ là tiếng cửa cô trong đóng đồ nát....

cô chạy về nhà,nói trong nước mắt:“mẹ,mẹ ơi,anh ấy,anh ấy đi mất rồi,anh ấy bỏ Tiểu Băng rồi”

Mẹ cô ôm cô vào lòng:“mẹ rất tiếc,con gái.Lúc mẹ đi công việc về thì đã thấy nhà họ chuẩn bị lên xe ô tô,cậu bé ấy cố gắng chạy lại chỗ mẹ,nhờ mẹ đưa cho con cái này....Nói rồi bà lôi ảnh của cậu bé ra đưa cho cô.

Cô khóc,nước mắt chảy xuống tấm ảnh,ngoài trời bắt đầu mưa.....

p/s:Mấy chap này au dành thời gian trả hạnh phúc cho Long Ca nha ^^ Ảnh có vẻ lộn độn quá.Couple chính nhường cho ảnh xú nha :* ^^

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: đại Náo Học Đường 1

4 bọn họ đến công viên,từ trên ô tô bước xuống toàn trai xinh gái đẹp thu hút ánh mắt bao người.Long ca vẫn vậy,anh vẫn im lặng,tỏa khí lạnh như trên xe.Vốn dĩ anh không thích chỗ đông người,nhưng bị Hàn Du lôi kéo nên đành phải đi,dạo này anh cũng hơi mệt mỏi.Nhưng anh không nghĩ ngoài Minh Minh ra còn có cả cô bé tên Ngọc Băng này.Cô ta đẹp,anh nhìn sao cũng thấy quen quen,nhưng nhanh chóng gạt ý nghĩ đó đi. “Hàn Du,em muốn ăn kem”_nó cầm tay hần lắc lắc

“Minh Minh,socola nhé?”_Hần hỏi,ánh mắt toát lên tia ấm áp,yêu chiều nó.

Long ca khẽ lắc đầu,ai mà ngờ Hàn Du máu lạnh trước mặt người yêu cũng phải tỏ ra ôn nhu như thế chứ...

Hàn Du định đi mua kem cho nó thì Ngọc Băng nói:“anh rể,để em đi cho”

Nói rồi cô bước đi đến tiệm kem

“Chủ quán,cho cháu 2 kem socola,1 kem dâu.....”_cô bỗng nghĩ đến Long,không biết anh ta thích ăn loại nào,bỗng trong đầu cô hiện lên mảnh kí ức cô và cậu bé còn nhỏ,cậu bé ấy....rất thích kem vani,phải rồi!_cô bất giác:“kem vani nữa ạ”

Khi 4 ly kem được mang ra,cô đang định cầm lấy thì một cú hích làm kem đổ hết ra áo cô.Cô nghiêng rằng:

“là con dog nào to gan?”

Một giọng nói xắc xược,lanh lảnh vang lên:“Là tao đây,mày có ý kiến gì?”

Trước mặt cô là Nhi San,một trong những hot girl kênh kiệu nhất của trường mà cô mới chuyển đến,cũng là trường của Minh Minh.Cô ta vênh mặt lên,hất cằm nhìn cô khiêu khích.

“Mày là con nào,tao có thù oán gì với mày mà làm cái trò phá đám vậy?”_Ngọc Băng nhếch môi

Nhi San cười đều:“Tao thích đây,mày ý kiến á?”

Ngọc Băng định cho cô ta một cái tát thì *Bốp*-tiếng bạt tai mạnh vang lên.Cô còn đang ngơ ngác thì có tiếng cười:

“Ấy da,quán kem lắm muối quá ta,chết chết,lỡ va tay trúng bà chị rồi,ủa,không phải hotgirl kênh kiệu Nhi San đây sao? haha,đắc tội rồi”_Lăng Ni cười

“Mày,mày nói ai kênh kiệu?”_Nhi San tức lộn ruột,xoa bên má sưng đỏ bị Lăng Ni tát.”Mày đừng tưởng mày giàu mà ngon,liệu hồn đây”_cô ta bỏ đi.

Ngọc băng gọi lại 4 ly kem và thêm 1 ly cho Lăng Ni nữa là 5.Cô ngạc nhiên hỏi:“Lăng Ni,sao mày ở đây?”

“tao đi lượn ý mà,ai ngờ vừa vào đã thấy con Nhi San đang vênh mặt với mày.Tao chả ưa gì nó,cái loại kênh kiệu không thích ai hơn mình.Chắc nó thấy mày nổi nên kiếm chuyện đó”_Lăng Ni nói

“Mày không tát thì tao cũng tát mà,nhìn thấy ghét”_Cô cười,cầm mấy ly kem cùng Lăng Ni về chỗ Minh Minh.

“Chị Ngọc Minh,anh Hàn Du...à,chào anh”_Lăng Ni chào 3 người.

“Lăng Ni,sao em lại ở đây?Mà sao Băng Băng đi lâu vậy hả?”_nó hỏi

“tại có con nhỏ đụng trúng em đó,hình như là Nhi San thì phải”_Ngọc Băng ăn kem,chia kem cho mọi người,sau đó ngập ngừng đưa kem vani cho Long:“Của anh này...em ....không biết anh thích ăn vị gì nên đoán bừa,hì”

“Cảm ơn”_Long Ca nói,anh cũng chậm rãi ăn kem.5 người ngồi nói chuyện rồi chơi khắp công viên...

Sáng hôm sau,cái buổi sáng thứ hai mà ai cũng ngại dậy đi học.Mẹ nó phải vất vả lôi hai con sâu ngủ là nó và Ngọc Băng dậy đi học.Chật vật một lúc họ mới bắt đầu đến trường.Sau ba tiết học chán ngắt khiến nó,Lăng Ni,Ngọc Băng dù khác lớp nhưng đều chung con buồn ngủ.Hàn Du thì đã bỏ học lâu rồi,hắn là vậy,chẳng cần học mà vẫn thông minh (au hãm mộ quá <3)Hắn cùng Long ca phai lo một số việc ở Knight nên chẳng phí thời gian mà ngồi nghe mấy bà giáo viên lâm nhảm.

Giờ ra chơi,Lăng Ni với Ngọc Băng đang chọn mặt thì:

“Lớp này con nào là Lăng Ni với Ngọc Băng? Ra chị San San gặp kìa”_Chi Bá (tay sai của Nhi San) đập mạnh vào cửa lớp

Lăng Ni bị tỉnh ngủ,tức giận đập bàn:“Con đ* nào dám đánh thức tao? Không biết trời cao đất dày hả?”

Ngọc Băng cũng đứng lên:“San San là con nào?quen nhau à?”

Không hện mà gặp cả hai cùng đồng thanh:“gọi con San San đây vào đây”

Nhi San bước vào,khuôn mặt cô ta trang điểm đậm,áo đồng phục thì bị cời 3 cúc đầu lộ ra cái vòng một đầy đặn như cổ tình khêu gợi của Nhi San khiến cho cô và Lăng Ni thấy ghê tởm,ngĩ thâm:“Kênh mà còn đ*~ (đũy ^^) “

Nhi San bước đến,định chửi hai đứa thì giọng nói của Minh Minh cất lên:“Chà,lên rù hai em gái đi xuống căn tin ăn trưa,ai ngờ lại gặp Hotgirl chảnh chó Nhi San thế này”_Nó nhấn mạnh chữ Chảnh chó

Nhi San đỏ mặt vì giận.....

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: đại Náo Học Đường 2

Nó cười lạnh:“Nhi San,không phải cô lại ghen tị với nhan sắc em tôi nên cố tình gây khó dễ cho nó chứ?”

Nhi San then đồ mặt rồi,gìờ nghe vậy liền nói:“Hừ,tao không rảnh mà ghen tị với loại cóc ghê,nó thậm chí không thể so với tao,haha”

Lăng Ni nhào đến:“Con bitch,mẹ mày,bảo ai là cóc ghê hả?”_sau đó giật tóc Nhi San khiến cô ta chao đảo.

Bên ngoài cửa lớp đã tập chung đông đúc các học sinh của toàn trường.Dù vụ mấy hot girl đánh nhau không còn xa lạ nữa nhưng lần này là 4 hot girl của trường:Lăng Ni,Ngọc Băng,Ngọc Minh và Nhi San.Họ hào hứng đứng ngoài cửa,có người còn chơi đánh cược xem ai thắng.

hs1(Học sinh 1):Tao thấy con Nhi San thua chắc,choi ba chọi một mà

hs2:Đáng đời,tao không ưa con nhỏ đó tí nào...nhưng hình như nó có đại gia chống lưng đó

hs3:Hai đứa tui bây bàn gì đây,ủa,mà quên là Ngọc Minh có Hàn Du sao?

bb (Bánh bèo):gì gì,Hàn Du làm sao???

....bla.....bla.....

Trở lại với cuộc chiến này,Nhi San nhanh chóng giữ thăng bằng,sau đó thuận thế đẩy Ngọc Minh va đầu vào tường.Ngọc Băng vội chạy đến đỡ,ánh mắt cô tràn đầy tức giận:“Mày muốn chết?”

Nhi San vênh mặt:huh,có giỏi thì giết tao đi,haha,con cóc ghê,chó cái

Ngọc băng dường như không nhịn được nữa,cô đưa mắt nhìn Lăng Ni.Lăng Ni nhanh chóng hiểu ra,nhanh tay dùng chân mình gạt chân Nhi San.Cô ta ngã xuống sàn,bị Lăng Ni đè lên khổng chế.Ngọc Băng nhếch môi,tay cầm kéo:“xem mày muốn chết không thôi?”

Ngọc Băng cảm ta vấy cô ta lên:*xoẹt* một tiếng,bộ váy của Nhi San đã thành hai mảnh.Cô ta cố sức gượng dậy thì bị Minh Minh trói tay lại.Ngọc băng tiếp tục di chuyển kéo lên áo cô ta,rồi lên tóc.....

Chỉ sau 1 lúc,Nhi San không còn mảnh vải che thân,trần trụi cùng với mái tóc ngắn cùn cùn.Lăng ni cười to rồi chụp ảnh lại:“Nhi San,mày nổi rồi,haha”.Sau đó cả ba người rời đi,họ bỏ luôn ra quán cà phê ngồi.Nhi san gượng dậy,gọi người cời trói:“Tao nhất định không để bọn mày yên”

~~~~~ tại một quán bar~~~~~

Tiếng nhạc sần mạnh vang lên cùng với không gian sôi động náo nhiệt khiến con người ta như nóng lên,cuồng nhiệt hơn bao giờ hết. Trên băng ghế,một gã đàn ông to béo đang ngồi ôm eo các cô gái bên cạnh.Bàn tay to thô ráp của ông ta lần mò lên đùi và ngực các cô ấy khiến họ bật ra tiếng rên rì.Lúc này ngoài cửa bước vào một cô gái ăn mặc hở hang,đội cái mũ trùm kín đầu bước đến phía ông ta.Người đàn ông này ngẩng mặt,liếm môi rồi kéo cô gái mới vào kia ngồi xuống:

“Nhi San,sao hôm nay cung lại tới đây?”_hắn ta hỏi

“Đệ Tiu,người ta là nhớ anh đó,anh không thấy sao?”_Nhi San nói,gia làm bộ giận dỗi

“Ây da,em yêu,nhớ anh sao,vậy thì phải thể hiện thành ý một chút chứ”_Người đàn ông to béo được gọi là Đệ Tiu kia nói,bàn tay tham lam phủ lên bộ ngực đầy đặn của Nhi San,khiến cô ta thở dốc:

“Tiu à,từ từ đã nào,anh không thấy em uất ức như thế nào sao?”

Đệ Tiu vẫn không ngừng lại,hắn ta hỏi:“ai làm gì em nào?”

Đệ Tiu là một thương nhân cũng khá có thể lực và giàu có,hắn ta nổi tiếng dâm dê phụ nữ,thích nghe lời mật ngọt từ miệng họ,nhất là tiếng rên.....

“Anh à,có ba đứa ranh trong trường nó bày trò với em,anh xem,mái tóc đẹp để của em cũng bị chúng cắt rồi”_cô ta lau nước mắt

Đệ Tiu hơi dừng lại rồi lại cười,hắn hành động mạnh hơn:“Cưng à,anh sẽ không để em uất ức,nào,phục vụ anh cho tốt đã”

Hắn hung hăng đưa cô ta vào phòng nghỉ của bar,ném cô ta xuống giường.Đôi bàn tay hung hăng lột sạch đồ cô ta rồi áp người xuống,đôi môi hắn thành thực di chuyển khắp thân thể Nhi San khiến cô ta rên lên sung sướng.....

Xong việc,hắn rời đi,vứt lại cho cô ta sắp tiền:“cưng à,anh sẽ giúp em,có gì cứ gọi anh”.Nhi San nhìn theo rồi nhếch môi,cầm tiền rời đi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chuẩn Bị Cưới Thôi

Ngày hôm sau, Đệ Tiú quả nhiên sai người chặn đường Ngọc Bắg và Minh Minh. Hắg ta cười thô thiển, liếm môi đầy dằm tà rồi nói:

“Hóa ra đây là hai người mà Nhi San nói, ấy cha, không ngờ là đại mỹ nhân như này. Oa thuần khiết, trong sáng quá, ta thích” _ hắg tiến đến chuẩn bị ôm hai người thì bị Ngọc Bắg gờ chân đắg hắg:

“Cha già này ở đầu ra vậy, dề già há?”

Minh Minh cũng cười: “Bắg đắg chắc là bố của Nhi San?” _ bởi nhìn hắg quá già, mà lại nhắc tới Nhi San

Hắg thẹn chín mặt, gờ chứ, hai cái con này dám sỉ nhục Đệ Tiú hắg à. Lão xưc, hắg thét lên: “Chúng mày đứg đố làm gì, bắt hai con này mang về trói vào giường cho tao”

Khi mấy tên đi theo hắg nhào đến, Ngọc Bắg và Minh Minh đã chuẩn bị kỹ tinh thần chiến đắg, thậm chí Ngọc Bắg còn định cho chúng ấg những 3 quả bom sáng.....

Lúc này có tiếng cười khề vang lên: “haha, không ngờ lại có dịp gặp Đệ ca ở đây” _ Hằ Du đi đến. Vồ dĩ hắg vừa ghé vào tiệm nhắg, ấg ngờ chạy đến thì thấy như này. Khi thật, Minh Minh, sao em đi đầu cũng có người gây khó dề vậy?

Đệ Tiú đứg tay lại, hắg im lặng sừg người nhìn Hằ Du. Không ngờ cậu ta lại có mặt ở đây, giọng nói có chút hoảng loạn:

“Hằ... Hằ Du, sao cậu lại ở đây?”

“Đệ Ca, tôi không ở đây thì ở đầu” _ Hằ Du vẫn mĩa mai gọi hắg là Đệ ca khiến hắg có phần bối rối. Ầi mà chẳng biết Hằ Du có thể lực hắg bạch chống lưng như thế nào, ấi mà chẳng có phần kiêng nể cậu ta, hắg cũng không ngoại lệ. Điều hắg không ngờ nhất là trả thù cho Nhi San mà lại đặg mặt Hằ Du.

“Hằ... Hằ Du à, tôi chỉ là đắg có chuyện riêng với hai cô gái này, nếu cậu không phiền thì lần khác tôi sẽ tiếp chuyện với cậu, đặg chứ?” _ hắg trở nên nói lắp, chỉ mong cậu ta sớm rời đi.

“Dĩ nhiên..... là phiền rồi, trước tiên tôi thông báo trước như thế này, nếu ông là người thân của, cái gì nầi, à Nhi San thì gọi người xuống vách núi hốt xác cô ta nhề, chắc giờ này cô ta đầu thai thành súc vật rồi, haha” _ Hằ Du cười lạnh

“Cái gì, Nhi San chết rồi sao? Cô ta làm gì cậu mà cậu hại chết cô ta? Dù gì đố cũng là tình nhân của Đệ Tiú tôi mà” _ Đệ Tiú nói, mồ hôi chắg rồg rồg trên trán ông ta. Minh Minh và Ngọc Bắg nầi giờ vẫn ngắg người ngồi xem kịch hay. Đệ Tiú sừg người đứg như trời trồg hỏi

“Sao lại không, cô ta quá to gan dám đặg vào vợ chưa cưới của Hằ Du này, khiến cô ấi bị u đầu, không đắg chết sao? Có thể thấy Đệ Tiú ông rất sừg ái cô ta.” _ Hằ Du vẫn chậm rãi nói

“Vợ... vợ chưa cưới?” _ Đệ Tiú hoảng sợ, không lẽ..... hắg quay sang nhìn hai cô gái đứg kia, thấy 1 cô - chính là Minh Minh, đầu bị băng bó do Nhi San đắg hôm trước.

“Đứg là cô ấi” _ lời vừa nói ra liền đem khí thế lúc nầi của Đệ Tiú đắg tan, ông ta cúi đầu rừ rừ xin lỗi rồi kéo quân về. Ông ta cũng không phải không biết mình đã gây rắc rối lớn như nào, Hằ Du thấy hắg như vậy sao dề hắg yêu đây..... Từ đó tuyệt nhiên không làm phiền nữa... đắg tiếc, 1 tuần sau công ty ông ta bị phá sản, Đệ Tiú bị tai nạn ô tô chết tại chỗ, không một đầu vết hung thủ dề lại.

Sau mấy vụ lắg nhắg, mọi thứ lại bình yên... Minh Minh đắg nằm đặg ngôn tình thì thấy có tin nhắg. Nó nhanh chóng mở ra, đặg xong thì thay váy và đi luôn. Ngọc Bắg nhìn theo mà chẳng hiểu gì.

Nó đến nhà hàng - nơi mà hắg hẹn nó. Hằ Du thấy nó đến, cười tươi: “Minh Minh, em đến rồi”

“Du, gọi em có việc gì vậy?” _ Minh Minh cười dịu dàng nhìn hắg

“Chúng ta.... chuẩn bị cưới đi” _ hắg nhẹ nhàng cầm tay nó, nhìn vào mắt nó chậm rãi nói.

Những lời hắg nói ra cơ hồ rất bình thường nhưng mang về nghiêm túc, hắg nói tiếp: “anh không thể đợi nữa, anh thật muốn cho em đắg chính ngôn thuận thành vợ anh... Ngọc Minh, em đồng ý không?”

Nó cảm thấy ngập tràn hạnh phúc, nó đã có quyết định cho mình....

Bạn đắg đặg truyện *Cái Đầu Ngắg, Anh Yêu Em* đặg tài miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: cướp Dâu Trắng Trợn-Đám Cưới Bị Trục Trắc 1

Minh Minh cô cả đời cũng không ngờ rằng Hàn Du lại ngỏ lời sớm như vậy. Nhất là hai đứa bây giờ còn quá trẻ, chưa học hết cấp ba. Nó ngập ngừng:

“Hàn Du, anh không đùa em chứ? Chúng ta còn quá trẻ”

“Anh không quan tâm, nhưng cười xong chúng ta vẫn tiếp tục học mà. Anh chỉ muốn nhanh chóng cho mọi người biết được em là hoa đã có chủ. Minh Minh, không phải em hết yêu anh rồi chứ. Nói mau, là thằng nào?” _Hàn Du bắt đầu tỏ ra khấn trương, hấn vẫn luôn lo sợ có ngày tìm Minh Minh sẽ bị người khác đoạt mất.

Nhìn bộ dạng lúc này của Hàn Du khiến Minh Minh không khỏi buồn cười. Đây có còn là Hàn Du lạnh lùng ngày trước chỉ coi nó là cái đuôi không đây, từ lúc nào mà hấn lại trở nên ghen tuông vớ vẩn như này. Minh Minh biết, đó chỉ có thể là tình yêu mà hấn dành cho nó. Trước đây, những lần khó khăn tuy ngăn ngừi nhưng cũng đủ để hấn lo lắng cho nó. Có Hàn Du, cuộc đời nó mới có ý nghĩa.

“Anh nói cái gì vớ vẩn vậy, ngoài anh ra Ngọc Minh em có dám thích ai đâu...” _Nó cười

“Em nói thật chứ? Vậy tại sao lại không lấy anh?” _Hàn Du vẫn gấp gáp đòi câu trả lời như một đứa trẻ con

“Hàn Du, em sẽ lấy anh” _Nó chịu, bó tay với Hàn Du

Hấn vui sướng ôm lấy nó, lôi trong túi áo ra một hộp nhẫn. Minh Minh nhìn hộp rồi lại nhìn tay mình: “Lần trước anh tặng em nhẫn rồi, giờ lại tặng tiếp, chỗ nào đeo đây?”

“Vứt cái cũ đi” _Hàn Du đáp gọn

“Anh đùa à, để em đổi ngón. Vật kỉ niệm như vậy sao vứt được.” _Nó cầm lấy bàn tay mình, đổi chiếc nhẫn cũ sang ngón giữa rồi để hấn đeo nhẫn mới vào ngón áp út. “Nhưng anh à, một tuần sau cưới liệu có gấp quá không?”

“Đổi với anh vậy cũng dài như một thế kỉ rồi” _Hấn nói, dịu dàng đặt lên trán nó một nụ hôn

“Sén quá đi” _Nó bủi môi: “Chắc thời gian sắp tới em phải chuẩn bị tinh thần cho việc này”

“Anh mới là người phải chuẩn bị, lấy em về em cũng có làm gì đâu, em không nấu ăn được, việc nhà cũng không biết làm...chắc chắc” hấn tặc lưỡi

“Vậy thôi, không cần lấy em nữa” _Nó ra vẻ giận

“Áy, bà xã, anh đùa chút mà” _Hấn vội vàng cầm tay nó.....

Cuộc nói chuyện tràn đầy tình cảm lọt vào mắt của một người. Hấn ta nghiêng răng, tay siết thành nắm đấm: “Đáng chết, Hàn Du, mày hại Đệ Tiú đại ca của chúng tao. Tao sẽ không cho mày yên đâu. Khốn kiếp”

Đã năm ngày trôi qua, chỉ còn hai ngày nữa đám cưới. Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi từ váy cưới, nhà ở đến đầy đủ các tiện nghi khác cho nó và Hàn Du. Tâm trạng nó lúc nào cũng lâng lâng...

“Chị hai à, cha, sắp cưới rồi nên tâm trạng phấn khởi ha” _Ngọc Băng mở cửa phòng

“Tất nhiên” _nó vênh mặt, cười tươi

“Chàng và nàng sẽ có một đêm tân hôn nóng bỏng” _Ngọc Băng cười ranh mãnh khiến mặt nó đỏ rần rần

“Băng, em nói vớ vẩn cái gì vậy hả?” _nó đứng dậy chuẩn bị cầm gối đập Ngọc Băng, cô vẫn cười, không ngừng hò:

“Nóng, nóng quá...hahaha”

Hai chị em rượt đuổi khắp phòng đến tận 1 tiếng đồng hồ. Trận chiến khiến Minh Minh mệt nhọc, tổng cổ con nhỏ Ngọc Băng ra khỏi phòng, nó thờ phào nhẹ nhõm ngồi xuống. Lúc này đã 6h tối, trời bắt đầu mất đi ánh sáng chói lóa ban ngày mà chuyển về đêm. Không gian yên ắng, Minh Minh ngồi bên khung cửa sổ ngắm mặt trăng mới nhô lên. Cửa sổ của cô khá to, cửa kính được mở toang khiến bầu không khí mát dịu tràn vào phòng. Lúc này hình như ngoài cửa có tiếng động làm cô giật mình. Khi đó, ở cửa sổ bỗng xuất hiện mấy người mặc áo đen trèo vào phòng cô khiến Minh Minh hét lên một tiếng rồi bị chúng chụp thuốc mê, cô lịm đi....

Sáng hôm sau, mọi người đều đã ngồi vào bàn ăn sáng, có mặt đầy đủ cả nhà Hàn Du lẫn nhà nó. Hàn Du ngồi, ánh mắt hấn lướt quanh rồi cất tiếng: “Mẹ, Minh Minh đâu?” - hấn hiện tại đã gọi mẹ nó bằng mẹ vợ

“Chắc nó chưa dậy, Ngọc Băng, con đi gọi chị đi” _Mẹ nó bảo, Ngọc Băng lên phòng nó

Lát sau cô hốt hải chạy xuống,về mặt vô cùng hoảng hốt:“Bác gái,phòng chị Minh Minh rất lộn xộn,cái chính là con không thấy chị ấy đâu nữa....”

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: cướp Dâu Trắng Trợn-Đám Cưới Bị Trục Trắc 2

Cả nhà Minh Minh với Hàn Du nét mặt đầy lo lắng.Hàn Du rút điện thoại gọi cho nó nhưng đều mất tín hiệu,lòng hấn như lửa đốt.Mọi người liền chạy đi tìm nó nhưng không thấy tăm hơi đâu.Họ đành phải đăng tin tìm người ở khắp nơi,chỉ mong có chút hi vọng tìm nó.

Tại một nơi tối tăm,Minh Minh bắt lực cổ cửa quây người nhưng chân tay nó đã bị trói,miệng bị bịt kín khiến nó chẳng thể kêu la.Nó đưa ánh mắt nhìn khắp xung quanh.Nơi này tối quá,lại rộng thênh thang khiến lòng nó bất giác run rẩy hoảng sợ.Lúc này có một tia sáng lóe lên,cánh cửa mở ra khiến mắt nó nheo lại vì ánh sáng đột ngột.

Một người con trai trẻ tuổi bước vào,anh ta ngoại hình sáng sủa,đẹp trai.Vóc người cao lớn càng khiến anh ta trở nên mạnh mẽ,mà nị.Anh chậm rãi bước đến gần nó rồi đưa tay lên lột miếng băng dính trên mặt nó ra:

“Cô bé,đã khiến em chịu khổ rồi”_Anh nâng cằm nó lên,khiến nó nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm kia.

“Anh là ai,tại sao lại bắt tôi?”_Nó hỏi

“Tôi là ai không quan trọng,tôi muốn em ở bên cạnh tôi”_Anh ta cười

“Xin anh...thả tôi ra,đám cưới của tôi chỉ mấy hôm nữa là cử hành rồi...xin anh”_Nó khóc,nước mắt bắt đầu chảy ra khiến động tác người kia có đôi phần chậm lại một chút.

“Đó chính là lý do em có mặt ở đây.Em biết chứ?”_Anh nói

“Tại sao lại bắt tôi?”_Nó vẫn khóc

“Người mà em kết hôn,hắn ta là một con quỷ khát máu em biết chứ.Hắn giết bố của tôi-Đệ Tiú”

“anh là.....?”_nó ngạc nhiên

“Tôi là Đệ Bảo Hoàng,con trai ông ấy”

Câu trả lời khiến nó sững người,không thể tin được người trước mặt lại là con trai của Đệ Tiú,không lẽ anh ta muốn trả thù?

“Anh đừng có làm liều,xin anh đừng hại Hàn Du,anh ấy không liên quan,có giết thì giết tôi đi”_Nó nói trong nước mắt

“Giết? Sao tôi có thể cho hắn chết một cách dễ dàng như vậy? Phải cho hắn gặm nhấm nỗi đau đón tốt cùng,hahaha”

“anh...anh muốn làm gì?”_Nó hỏi

“Tôi muốn...em là người của tôi,thay vì của hắn”_nói xong câu này,anh ta rút một chiếc kim tiêm và tiêm vào tay cô khiến cô hoàn toàn mất đi ý thức.

Lại nói về Hàn Du,mấy hôm nay Minh Minh vẫn không về khiến hấn gần như điên lên.Hắn liên tục ngày đêm không quản mà đi tìm nó.Hắn dẫn cả trăm anh em chân tay của Long Ca lục tung cái thành phố lên mà vẫn vô vọng.Trông hấn bây giờ vô cùng suy sụp.

Minh Minh tỉnh dậy trên chiếc giường trắng tinh phảng phất mùi cà phê trong không khí.Một người con trai mang đến trước mặt cô ly cà phê sữa,gọng nói trầm thấp:“Của em đây”

Nó ngo ngác,liếc đôi mắt trong veo đẹp để nhìn quanh,hỏi:“Tôi...là ai?”

Anh ta mỉm cười,ngồi xuống cạnh nó:“Rinna,sức khỏe của em không tốt,đừng nên suy nghĩ nhiều,đây là chứng mất trí nhớ tạm thời.Anh sẽ tìm cách chữa trị cho em,đừng lo.”

Nó chỉ khẽ gật đầu,vô thức dựa đầu vào ngực người con trai khiến anh ta có chút giật mình rung động.Anh cũng không hiểu đây là cảm giác gì,sao lại kì lạ như vậy.Nhìn người con gái trong lòng,anh vội xua tan ý nghĩ đó:

“Bảo Hoàng,mày điên rồi,mày chỉ muốn trả thù Hàn Du thôi mà,để cô ta yêu mày,nhưng mày tuyệt đối không được có cảm xúc với cô ta.Đến khi sâu đậm,cô ta vì sự lạnh lùng ruồng bỏ của mày sẽ đau khổ tốt cùng,lúc đó tên Hàn Du cũng sẽ sống dở chết dở thôi”

Nghĩ xong, anh ta xiết chặt tay ôm nó vào lòng: “Rinna là tên em, em biết chưa?”

Nó khẽ gật đầu rồi dần thiếp đi trong lòng anh ta, bởi tác dụng phụ của thuốc đã phát tác.

Trong giấc mơ của nó, nó cùng một người con trai chơi đùa vui vẻ. Cảm xúc tinh tế rõ nét cứ như là nó từng trải qua thật sự vậy. Người ấy cầm tay nó, trao cho nó chiếc đồng hồ đôi, nói những lời lãng mạn... Khung cảnh đang tuyệt đẹp êm đềm thì bỗng bầu trời trong mơ biến mất, thay vào đó là mây đen xám xịt, sấm chớp đùng đùng. Người con trai khi tan vào không khí, giọt mưa biến thành vô vàn những con rắn độc lao vào người nó...

“AAAAAAA” _ nó hét to rồi tỉnh dậy, mồ hôi thấm ướt áo, chảy trên khuôn mặt xinh đẹp của nó

“Rinna, em ổn chứ” _ Người con trai bước đến

“Không... không sao, chỉ là ác mộng, ác mộng thôi” _ nó nói: “Tôi muốn đi tắm một chút” _ nó đứng dậy, lấy bộ quần áo người con trai kia mới chuẩn bị cho nó rồi vào phòng tắm, tiếng nước chảy xuống cơ thể mịn màng của nó, xua đi một phần nỗi sợ trong lòng mà nó mới trải qua...

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: happy New Year 2017

Hi, xin chào tất cả các bạn, hôm nay cho phép gia đình Minh Minh và Hàn Du cùng toàn thể các nhân vật trong “Cái đuôi ngốc, anh yêu em” gửi đến bạn đọc những lời chúc tốt đẹp nhất năm 2017. Chúc các bạn gặp nhiều may mắn, vui vẻ, còn nữa, tiền vào như nước, làm việc gì cũng thuận lợi. Đếm tiền lì xì mỏi tay, không phải lo lắng việc gì hết. Những ai phải đối mặt với việc thi cử (thi cấp 3 hay đại học chẳng hạn), Minh Minh tôi chúc các bạn thi thật tốt, được nhiều điểm cao. “Minh Minh, em quên cái gì đó rồi” _ Hàn Du nhắc

“Quên gì ta? Em thấy đủ mà” _ Minh Minh ngơ ngác

“Hàn Du sẽ thay mặt vợ chúc thêm 1 điều nữa nha các bạn, chúc các bạn cùng toàn thể gia đình họ hàng có một sức khỏe dồi dào, làm ăn phát đạt và có 1 năm mới ấm áp bên gia đình nha” _ Hàn Du cười

“Ra là vậy, hi hi, cảm ơn chồng iu”

[(-_-)/ tác giả xin gờ tay với hai anh chị, gato đầy đầu rồi. Vâng, sau đây tác giả sẽ đưa các bạn đến thăm nhà của các nhân vật khác cùng Minh Minh và Hàn Du nhé.]

“Tính ra thì cũng phải 8 năm rồi phải không?” (Thời điểm này các nhân vật đã trải qua 8 năm sau nhé, nên các bạn đừng thắc mắc, coi như tác giả tặng các bạn 1 phần kết cục trước :)))

Minh Minh cười, tay còn bế đứa con gái 3 tuổi tên Trịnh Minh Vi. Con bé vô cùng kháu khỉnh, cũng rất quậy phá khiến bố mẹ nó phát điên lên. Còn Hàn Du nhìn vợ con mình với ánh mắt ấm áp: “Phải, đã 8 năm... từ ngày bà gây rắc rối trong đám cưới của tôi đó bà tác giả O.O)

“Áy, sao cậu cứ như chửi xéo tôi vậy, bắt đắc dĩ thôi mà” (^^!!!!)_ tác giả đồ mồ hôi, tìm cách đánh trống lảng: “Kìa, nhà Long Ca, đi thôi”

“Đánh trống lảng quá tệ, thôi, qua thì cũng qua rồi” _ Minh Minh nói

Ba người đến biệt thự của Long Ca, vừa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng hét:

“Đình Bảo, con có nghe mẹ nói gì không, cắt ngay mấy cái đó đi”

Đình Bảo chính là con trai của Long Ca, đang học lớp 1, tính nó rất , quậy còn hơn cả mẹ của nó ngày trước. Thằng bé vô cùng đẹp trai, lém lỉnh và thông minh (gen của Long ca)

“Bảo Bảo, có vẻ con rất hứng thú với 'thứ đó'?” _ Long Ca trầm trầm mang ý cười, cũng không để ý rằng có ba vị khách, à không, tính cả bé Minh Vi là 4, bị bỏ ở ngoài cổng (Móa, tác giả mà cũng bị bỏ, thôi ta cùng gia đình Minh Minh hóng tít đây)

“Baba, đây là cái gì, a, chắc hẳn nó sẽ giúp sản sinh ra em bé ạ?” _ Đình Bảo cười ranh mãnh, tay cầm (bcs - _-~)

Ngọc Băng then chín mặt, giật lấy cái đó rồi nhanh chóng thủ tiêu: “Thằng nhóc này, bé tí mà đã...” _ Lúc này cô mới để ý mấy người ngoài cổng, vội ra mở cửa.

“Mọi người... mau vào đi, thực xin lỗi, chúng tôi không để ý” _ Ngọc Băng vẫn còn đỏ mặt

*Chúng tôi hiểu mà ,hiha*_ suy nghĩ của cả 3 người lớn cùng hiện lên

Long Ca thấy có khách liền sai người đi pha trà,cười:“Xin chào,hôm nay có con gió nào đưa mấy vị khách quý đến thế này,ngồi đi”

Tác giả:“Hôm nay năm mới,chúng tôi đến chúc tết nhà anh,không biết có làm phiền không?”

Long ca:Không không,Long Ca tôi lúc nào cũng tiếp đón.Ngọc Băng,em tìm xem có cái hộp trong hộc bàn không,mang ra đây cho anh”

Ngọc Băng mang ra,đó là một sợi dây chuyền hình ngôi sao bằng bạc,Long ca cầm lên,chạm rãi đeo vào cổ Minh Vi:“Con dâu bé nhỏ của ta,năm mới coi như ta tặng cho con món quà này thay cho lì xì nhà,cũng tại nhà con thừa tiền rồi nên ta không lì xì tiền nữa”

Tác giả nghĩ thầm“Nhà không có gì ngoài vật chất T^T”

Hàn Du cũng tặng cho Đinh Bảo 1 sợi dây hình mặt trăng (hai ông này ngầm đính ước cho con trẻ à -”-) sau đó họ ngồi nói chuyện vui vẻ...

Cuối giờ rồi,tất cả nhân vật xin chúc mọi người vạn sự như ý,may mắn phát tài phát lộc lần nữa nha ^^

#Love <3 ^^

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: cướp Người? Là Anh Mới Đúng

Sau khi tắm rửa,nó cảm thấy đỡ hơn một chút về con ác mộng kia. Mặc quần Áo bước ra, trời vẫn còn mưa,Bảo Hoàng trùm mặc ngồi trên giường, thấy nó bước ra:

“A, Rinna, em xong rồi sao? Thấy ổn hơn không? “

“Tôi ổn rồi, cảm ơn Anh“....nó ngập ngừng”có thể phiền Anh một chút kể về quá khứ bị mất của tôi không? “

“Ừm, một lần anh ở Anh quốc không may đụng trúng người. Sau đó em bị mất trí nhớ. Bất quá, gay nên hoạ thì phải chịu nên anh gọi bác sĩ tư nhân để tiện chữa trị. Một thời gian sau em dần hồi phục nhưng chỉ nhớ được tên mình là Rinna, căn bệnh mất trí nhớ tạm thời này lâu lâu sẽ tái phát... “

Nó khẽ thở dài, thật sự chẳng có chút ấn tượng gì, đầu óc bắt đầu mê man bất tỉnh.

Thấy nó gục xuống giường do tác dụng phụ của mê dược anh tiêm, Bảo Hoàng đặt cô ngay ngắn trên giường ,ánh mắt xẹt qua vẻ áy náy tội lỗi nhưng rất nhanh bị che lấp:

“Đáng tiếc, em chỉ là công cụ giúp tôi trả thù. Nếu thuận lợi, tôi sẽ không ngược đãi em đâu... “

Về phần Hàn Du, hán không ngừng lùng khắp nơi tìm nó, trong đêm mưa gió, hán trở về nhà trong bộ dạng ướt sũng, bỗng thấy trên bàn có thiệp mời, hán mở, cầm lên lướt qua.

Đệ Bảo Hoàng? Chẳng phải con trai của Đệ Tiều sao? Anh ta mời hán đến lễ đính hôn? Có mục đích gì chứ?

Rinna? Người mà anh ta đính hôn hán cũng không quen, vậy việc này tuyệt đối không đơn giản...

~~~~~tại lễ đính hôn- nhà hàng Sea Love~~~~

Hàn Du cùng Long Ca mặc vest đen bước vào, vẻ mặt họ nhàn nhạt, lạnh lùng mang theo tia cảnh giác.

Bảo Hoàng có ý như vậy ,mời cả hán lẫn Long ca, bọn họ đâu thể phụ ý tốt của anh ta chứ.

Đại sảnh khách khứa đông đúc đều phải nhường đường chỉ hai người đi qua. Thế lực của họ ai mà không biết, không dám khinh thường.

Buổi lễ bắt đầu, Bảo Hoàng bước lên, vẻ mặt ngạo nghễ như người đã nắm chặt phần thắng, lia mắt nhìn Hàn Du rồi qua Long Ca, khoé môi nhếch lên nụ cười có ý mỉa mai, nói khẽ :

“Hai tên khốn, lần này phần thắng thuộc về Bảo Hoàng tao rồi, ha ha”

Sau đó anh ta phát biểu cảm nghĩ, một lúc lâu sau đồng dục lớn tiếng:

“Ngay bây giờ, mời mọi người chiêm ngưỡng vợ chưa cưới của tôi: Rinna”

Nó mặc bộ đầm công chúa xinh đẹp bước lên, nhưng ít ai để ý bộ dạng vô hồn của nó. Phải, thứ mê được nó bị tiêm vào là thứ khiến mình phải hành động theo lời người cho thuốc sai bảo, không thể kháng cự.

Hàn Du lúc này cơ thể cứng ngắc, kích động: “Minh... Minh Minh”

Hắn tức giận leo lên khán đài, cầm tay nó: “Minh Minh, em sao vậy? Có biết anh tìm em lâu lắm không? Chuyện gì xảy ra với em?”

Nó bất giác nghe thấy có tiếng nói bảo mình rút tay ra, nó liền rút mạnh tay ra khỏi Hàn Du, khuôn mặt không cảm xúc hỏi:

“Anh là ai?”

Chết tiệt, không phải nó lại mất trí đầy chứ, Bảo Hoàng, chắc chắn do anh ta gây ra...

“Bảo Hoàng, mày có mưu đồ gì? Mày làm gì cô ấy?” _ hắn gầm lên

“Hàn Du à, tôi không hiểu anh nói gì, đây là Rinna, vợ chưa cưới của tôi, câu này tôi phải hỏi anh mới phải”

“Mày, thằng khốn, mày dám cướp người của tao sao?”

“Cướp người? Là anh mới đúng”

Hàn Du đã đạt đỉnh điểm của sự tức giận, hắn kéo tay nó:

“Minh Minh, theo anh về nhà”

Thế nhưng một lần nữa bị nó vùng ra, lạnh lùng:

“Tôi không quen anh, mong anh có chừng mực. Bảo Hoàng, mới là người tôi yêu” _ nó nói, nhưng đây hoàn toàn là điều khiển nội tâm

Câu nói này như một dao chí mạng trực tiếp đâm vào ngực Hàn Du khiến hắn đau nhói...

“Minh Minh, em sao có thể trở thành thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc*, *Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: phong Ấn Của Pháp Sư

Nó trầm mặc sau đó quay người đi vào trong cả hội trường nhốn nháo rồi im bật, hồi hộp nhìn Hàn Du. Hắn vẫn đứng đó, khuôn mặt bi thương đau đớn hiện hữu, hắn bước ra cửa, sau đó quay đầu, chậm rãi nói: “Đệ Bảo Hoàng, tao thế sẽ cho mày phải trả giá”

Cánh cửa hội trường bị đóng mạnh đến nỗi phát ra tiếng *Rầm* khiến mọi người giật nảy mình hoảng hốt. Bảo Hoàng thì nhếch môi, anh nghĩ thầm:

“Người phải trả giá là mày đó, hahaha”

~~~~~ 10h đêm tại biệt thự của Bảo Hoàng ~~~~~

Anh ngồi im nhìn Minh Minh nằm trên giường, nó chỉ có giá trị ban ngày, còn ban đêm do tác dụng phụ của độc được nên chìm vào giấc ngủ. Có thể nói loại độc được này là loại mới chế tạo, nó không phải là loại thuốc, cũng không hẳn là bùa chú, nó là sự kết hợp giữa hai thứ đó. Không ai biết rằng Đệ Bảo Hoàng đường đường chính chính làm trong bạch đạo nhưng lại có một số quan hệ với pháp sư. Vị pháp sư này cũng kiêm cả được sư, ông ta chế tạo các loại độc được mà chỉ ông ta mới có thuốc giải. Sau đó bán đi với giá trên trời, thường đối tượng là các thương nhân trong việc làm ăn hay có âm mưu đoạt vị... Mà cái giá này, đối với Bảo Hoàng cũng chỉ là một con số nhỏ trong gia tài mà bố anh ta - Đệ Tiu tham mưu được. Loại độc được mà anh ta tiêm vào người Minh Minh là loại độc được số 101, đây là loại khiến người uống (bị tiêm) bị mất đi trí nhớ, ý thức, chỉ nhất nhất nghe lời điều khiển của chủ nhân (người mà nạn nhân nhìn thấy đầu tiên). Chủ nhân chỉ cần cầm phong ấn, sau đó nói mệnh lệnh vào đó thì lập tức nạn nhân phải làm theo. Muốn cứu nạn nhân, chỉ có cách duy nhất là đập tan phong ấn, trong đó có một bịch thuốc nhỏ dạng bột, hòa vào nước uống sẽ khôi phục lại ý thức và trí nhớ.

Đệ Bảo Hoàng thực chất không độc ác, anh ta chẳng qua vì quá coi trọng cha mình. Mẹ anh mất sớm, chỉ có Đệ Tiu nuôi anh lớn lên. Tuy ông ta làm ăn không chân chính nhưng dù gì cũng bên cạnh anh bao nhiêu năm, chỉ dạy cho anh cách làm ăn buôn bán, gây dựng sự nghiệp để anh không phải chịu khổ... Thử hỏi có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau mất người thân duy nhất? Sau khi điều tra, anh mới biết được người tên Trịnh Hàn Du đã sát hại cha mình. Anh biết cha mình đã sai nhưng có đến mức bị giết không? Phải trả thù, đúng, anh phải trả thù cho cha mình, phải lên kế hoạch tìm điểm yếu của hắn. Có lẽ ông trời đã giúp anh, cho anh tình cờ gặp được hàn Du trên đường, rồi nghe thấy hắn ta cầu hôn một cô gái, lúc đó anh đã biết được mình phải

làm gì...

“Rinna,à không,Ngọc Minh,sao bỗng nhiên tôi lại có ý nghĩ kì lạ này chứ,tôi muốn em làm vợ tôi,mãi mãi ở bên tôi...liệu có quá xa vời không? Tôi nhận ra rằng dù chỉ mới gặp em,làm em mất đi ý thức,sai khiến em,nhưng trong thâm tâm tôi thực sự muốn em là của tôi,chứ không phải trả thù nữa.Cha tôi đã chết,tôi không còn người thân nào cả,nếu lần này...Hàn Du hẳn thật sự chết đi thì tốt quá,tôi sẽ vứt cái phong ấn này đi,mãi mãi cũng không ai lấy lại được,cùng em bắt đầu cuộc sống mới,được chứ?” _Đệ Bảo Hoàng nói chuyện một mình,có lẽ sự cô đơn mà anh trải qua bao nhiêu năm nay vì gặp cô gái này đã tan biến.Cảm giác ấm áp khi có bóng dáng một cô gái trong nhà quả thật là lần đầu tiên anh cảm thấy được.Hơn một tuần bên cạnh Minh Minh,nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nó,bộ dạng nó bệch vực anh (dù chỉ là điều khiển) dường như đã trở thành thói quen,dần đi vào tim anh.Nếu một ngày anh không được thấy nữa,tương tượng cảnh nó về bên hàn Du,cảm giác bức bối lại nhen nhóm lên khiến anh khó chịu vô cùng.

Chẳng lẽ anh yêu nó?

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: nguy Hiểm Nhưng Lại Tìm Được Người Cũ 1

Trên ghế sofa tại một nơi khác,Long Ca cùng Hàn Du đang ngồi.Hắn gục mặt xuống,chìm trong khói thuốc bạc.Hắn trước giờ rất hạn chế hút thuốc,chỉ những khi đau khổ tột cùng hay tình huống rồi ren hấn mới tự hành hạ mình.Long Ca cũng ngồi nhắm nhĩ ly Chivas,sau đó đứng dậy,bước đến bên Hàn Du.Anh khẽ đặt tay lên vai hắn,nói:

“Thôi,đừng rối,anh sẽ tìm cách đưa Minh Minh về cho chú...Anh không tin tên Bảo Hoàng không có sơ hở”_Sau đó anh rút điện thoại gọi cho thuộc hạ:

“Khắc Hiên,anh có chuyện muốn nhờ chú,ừ...”

15 phút sau,tại cửa xuất hiện một thân hình cao lớn,người đàn ông bước vào,dáng vẻ ma mị,bình thần khẽ cất lời:

“Long Ca,anh gọi tôi?”

“Khắc Hiên, chú là thuộc hạ mà anh tín nhiệm,cũng là người nhiều mưu lược nhất trong Knight. Thứ nhất,chú hãy bám theo,để ý tên Bảo Hoàng 24/24h xem hắn ta đã giờ trò quái quỷ gì. Thứ hai,nếu có sơ hở,hãy tìm cách khống chế hắn và báo cho anh,ok?”_Long Ca nói,khuôn mặt nghiêm túc

“Tuân lệnh đại ca”_Khắc Hiên cười,sau đó lên tù rượu,rót cho mình ly Gin rồi từ từ uống cạn:“Tôi sẽ không làm anh thất vọng đâu”

Sau đó anh ta đi ra ngoài,khuất dạng Còn Long Ca và Hàn Du lại chìm trong sự ảm đạm Tâm trạng của Hàn Du hẳn rất tệ,không có nó bên cạnh,hắn không thể an tâm được,từng giờ từng phút ruột gan như lửa đốt.Hắn chỉ cần tưởng tượng tên Bảo Hoàng đang ôm nó,đang chiếm hữu nó là hấn lại tức điên lên,đôi tay cầm điều thuốc lập tức bóp chặt,vo viên lại rồi ném xuống đất:

“Chết tiệt! Thăng khôn”

Long Ca thấy vậy cũng im lặng,gìờ phút này anh không biết làm gì để người anh em của mình bình tâm trở lại.Đúng lúc này ngoài cửa vang lên mấy hồi chuông,Long ca đứng lên mở cửa.Bên ngoài trời bắt đầu có mưa,ngoài cửa có bóng hình nhỏ bé đang cụp chiếc ô lại,ngước mặt lên nhìn anh.Long ca hơi sững người khi đối mặt với đôi mắt trong veo kia,nhưng chỉ một lúc sau,anh định hình lại rồi mời cô vào.Ngọc băng mỉm cười,cúi đầu chào và đi vào,cô cất đồ rồi cất tiếng hỏi:

“Mọi người...tung tích của chị Minh Minh sao rồi?”

“Cô ấy,hiện đang nằm trong tay người khác”_Long ca nói,vì anh biết nếu anh không nói thì Hàn Du cũng chẳng trả lời cô

Ngọc băng cúi đầu im lặng,sau đó quay qua nhìn Hàn Du với vẻ đau lòng.Cô biết Hàn Du rất lo cho Minh Minh.Bản thân cô chỉ là em họ nhưng đã loạn tâm loạn trí,huống gì là chồng sắp cưới của chị ấy...

“Em ướt hết rồi,có thể cho em mượn nhà tắm không?”_Cô nhìn quần áo rồi hỏi

“Cứ tự nhiên”_Long Ca chỉ về phía nhà tắm“Ở kia kia”

Cô để điện thoại với túi xách trên bàn,cầm bộ quần áo khô mang theo vào nhà tắm.Bầu không khí lại trở về ảm đạm như cũ.Bỗng có tiếng chuông điện thoại kêu-là của Ngọc Băng.Nhưng cô đang tắm nên không nghe máy được.Bất quá Long ca cầm lên,mở khóa và nghe máy,nói chuyện mấy câu với bố mẹ Minh Minh-họ gọi điện hỏi thăm tình hình nó.Sau khi tắt máy,Long Ca mới để ý đến hình nền điện thoại của cô,là một cậu bé...

Sao cậu bé này anh lại có cảm giác quen thuộc đến vậy? Nhưng anh không tài nào nhớ nổi đây là ai,nhìn có vẻ cậu bé chỉ 6,7 tuổi thôi,có gì đó gọn lại trong đầu anh...

“Dưới gốc cây anh đào, anh sẽ hát cho em nghe mỗi ngày, được không cô bé?” _ Cậu bé có khuôn mặt tuấn tú nói với cô bé ngồi cạnh

“hihi, anh hứa nhé, mỗi ngày anh phải hát em nghe, mua kẹo cho em, được không?” _ bé gái dễ thương cười nhõng nhẽo

“Thế thì em phải làm vợ anh, được không Tiểu Băng?” _ cậu bé cười tinh ranh, lộ ra chiếc răng khểnh vô cùng đẹp

“Được được, mà sao anh lại không cho em biết tên anh?” _ cô bé hỏi

“cái này.... vì lý do riêng em à, nhưng không sao, mai một em sẽ biết mà” _ cậu bé quàng tay qua vai cô, vô cùng thân thiết...

Bỗng đoạn đối thoại xuất hiện trong suy nghĩ của anh, chính anh cũng thấy kì quái, sao mình lại nghĩ đến mấy câu nói này chứ? Rốt cuộc là sao? Tiểu Băng... chắc là tên của Ngọc Băng rồi, còn người kia là ai? Anh còn đang cố nhớ lại, chắc chắn anh biết cậu bé này.

“À, điện thoại em” _ Ngọc băng tấm xong bước ra, nhìn thấy anh đang cầm điện thoại của cô

“Ừ, bố mẹ Minh Minh vừa gọi” _ Anh đưa lại điện thoại cho cô

~~~~~ Hết chương ~~~~~

P/s: Đôi lời của tác giả:

-Hi, Hình như truyện sắp đến hồi kết rồi, dự tính thì khoảng 4,5 chương nữa là end rồi..

Lịch đăng truyện bây giờ là cứ cách một ngày lại đăng một chương nha, các ngày còn lại tác giả sẽ đăng hai truyện:

-Đợi Chờ... Không là tất cả

&

-Lấy Lại Những Gì Đã Mất

Các bạn đọc và ủng hộ nhé, cảm ơn các bạn nhiều nhiều <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc*, *Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: nguy Hiểm Nhưng Gặp Lại Người Cũ 2

“A” _ Cô cầm lấy điện thoại, sau đó cất vào túi xách, ngồi lên giường:

“Thời gian tới... có thể cho em ở đây không?”

Hai người kia ngẩng mặt, Hàn Du khẽ nhú mày: “Em ở đây?”

Cô khẽ gật đầu, nói: “Em muốn cùng hai người tìm kiếm chị Minh Minh, em không phải là người thiên phương bách kế, nhưng giúp được em sẽ giúp đến cùng“....

~~~~~ 3 ngày trôi qua ~~~~~

Không khí ngày càng nặng nề, Hàn Du cả ngày không nói một lời, hàng đêm lại nghe thấy tiếng đồ vỡ trong phòng hán. Ngọc Băng chỉ biết im lặng nhìn, không khỏi thờ dãi. Long Ca thì nhốt mình trong phòng tìm kiếm thông tin. Chẳng ai nói với ai một lời. Bỗng:

*Reeng**reeng* _ chuông điện thoại anh vang lên, Long Ca vội bắt máy:

“Khắc Hiên, sao rồi?”

“A, Long Ca, tôi có một tin tốt và một tin xấu đây, anh muốn nghe tin nào?” _ Anh ta nhàn nhạt nói, bộ dạng và lời nói không một chút khản trương nào

“Nói nhanh đi, đừng dài dòng” _ Long Ca mi tâm nhú chặt, anh nói

“Dục tốc bất đạt, từ đã nào” _ Khắc Hiên cười, sau đó giọng nói đột nhiên nghiêm túc:

”Anh biết người được gọi là Pháp Sư ECA không?”

“Ông ta? cái lão già điên đó tôi không để trong đầu, chẳng phải ngày trước hắn bị tổ chức Knight tống cổ đi sao?” _Anh nói

“A, giờ ông ta rất hay qua lại với Bảo Hoàng, anh nghĩ sao?”

“Hắn có quan hệ với ông ta?” _Anh nghi hoặc hỏi: “Không lẽ Minh Minh...?”

“Chính là như vậy, tin tốt là tôi đã điều tra ra ông ta và thứ làm cho Lý tiểu thư bị mất trí, nhưng tin xấu... cái vật đó chính là một dạng phong ấn”

“Phong ấn?” _Long Ca khẽ thốt lên, thật không ngờ Bảo Hoàng hẳn lại có thể thâm sâu như vậy

“Đúng, cái đó hiện trong tay của Bảo Hoàng, nếu có được vật đó đồng nghĩa với việc cứu được Lý Tiểu Thư”

“Được rồi, tiếp tục theo dõi hắn ta, tôi sẽ cho người tiếp cận, bằng mọi giá phải cứu được Minh Minh.

Anh cúp điện thoại, sau đó đem chuyện nói với Ngọc băng và Hàn Du. Bọn họ bộ dạng vô cùng khẩn trương muốn lập tức đi cứu người nhưng Long ca ngăn lại:

“Bảo Hoàng hẳn vẫn cầm phong ấn, hai người có muốn cướp người cũng vô ích, Minh Minh sẽ không nhớ lại được đâu”

“Tên Khốn” _Hàn Du gầm nhẹ, bàn tay cầm ly rượu dùng sức, bóp vỡ thành trăm mảnh

“Để em, em sẽ tiếp cận hắn” _Ngọc Băng ngập ngừng lên tiếng: “Hắn chưa biết mặt em, em sẽ vào đó”

“Bằng cách nào?” _hai người kia đồng thanh, cô khẽ nói nhỏ:

“Thế này.....”

~~~~~ sáng hôm sau ~~~~~

Tại biệt thự Đệ Gia, Bảo Hoàng đang ăn sáng cùng Minh Minh:

“Rinna, ăn nhiều một chút” _Anh gấp thức ăn vào chén nó

“Ừ” _nó khẽ nói, đôi mắt vô hồn, ăn từng chút một

Bảo Hoàng cũng nhanh chóng ăn sáng xong, sau đó vừa vặn nghe thấy tiếng chuông cửa:

“Xin chào” _Tiếng nói trong trẻo vang lên

“Cô là ai?” _Bảo Hoàng lên tiếng hỏi người con gái trước mặt

“A, lần trước tôi thấy ở đây đang cần tuyển người làm, nên đến đây xin việc a~” _Cô gái tươi cười

“Có sao?” _Anh ta nhíu mày hỏi, không lẽ quản gia tuyển người làm? Mà đúng lúc hôm nay quản gia nơi này xin nghỉ phép nên anh ta cũng chưa có hỏi qua được.

“Có ạ” _Cô cười, mà đây không ai khác chính là Ngọc băng

“Ừ, vậy cô vào đi” _Anh không nghi ngờ để cô bước vào.

Ngọc Băng vừa vào đã thấy Minh Minh đang ăn sáng, tâm tư của cô bắt đầu gợn lên, nhưng nhanh chóng kìm nén sự kích động của bản thân, lên tiếng:

“Chào ông chủ, tôi tên là Ngọc Lam, xin người phân việc” _Cô cúi đầu chào

“Vậy thì cô cứ hỏi người ở đây, bọn họ sẽ phân việc cho” _Bảo Hoàng nói, anh cũng chẳng để ý mấy việc vặt vãnh này, không phải chỉ là người làm thôi sao.

Ngọc Băng rời đi, đôi mắt vẫn nhìn Minh Minh, đau xót...

“Rinna, hôm nay anh có việc bận rồi, em ở nhà nhé, chỉ một lúc anh sẽ về ngay” _Bảo Hoàng nhẹ nhàng xoa đầu nó, sau đó thay quần áo ra khỏi nhà.

Anh vừa đi, Ngọc Băng lập tức đến gần Minh Minh, khẩn trương: “Chị Minh Minh, chị Minh Minh”

“Cô là ai?” _Nó hỏi, giọng nói không chút cảm xúc

“Chị không nhận ra em sao? Ngọc Băng đây mà” _Cô nói, đôi tay lay vai của nó

“Tôi không biết gì hết” _Nó nói, sau đó đứng dậy lên phòng

Ngọc Băng đứng đó, ánh mắt đau xót: “Em nhất định phải cứu chị, bằng mọi giá cũng phải cứu chị.”

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: nguy Hiểm Nhưng Gặp Lại Người Cũ 3

Ngọc Băng thờ dài, sau đó lấy dụng cụ dọn dẹp, tiến về phía phòng của Bảo Hoàng. Cô ngó trước ngó sau, rồi đôi tay run run để lên chốt cửa, khẽ vặn, trái tim đập cơ hồ muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Cạch _ cánh cửa mở ra, may quá, hân ta không khóa cửa. Cô khẽ ho nhẹ rồi cầm cây lau nhà tiến vào trong.

Bên trong căn phòng rất rộng rãi, mọi thứ vô cùng ngăn nắp, cô khẽ đưa tay đóng cửa lại, bấm chốt cửa. Sau đó, cô thờ hất ra rồi bắt đầu tìm kiếm...

Dưới gối, trong các ngăn tủ, gầm giường, sofa... chết tiệt, không có phong ấn, hân ta để ở đâu chứ. Cô nhìn đồng hồ, đã 30 phút trôi qua, mồ hôi khẽ chảy trên trán cô, lờ... lờ hân về thì sao đây...

Suy nghĩ này làm cho cô thấy rất hoang mang, càng ra sức tìm kiếm khắp nơi... không có kết quả. Cô đành ngồi xuống ghế sofa, thờ dài, khuôn mặt vô cùng ảm đạm. Bỗng, dưới cái gối cô ngồi có vật gì đó cộm cộm, cô vội cúi vò gối ra. Bên trong lớp bông gòn quả thật có một chiếc hộp gỗ nhưng bị khóa lại bằng khóa. Chắc chắn tên Bảo Hoàng cầm chìa khóa đó...

Đúng lúc này, cầu thang vang lên tiếng bước chân, Ngọc Băng giật nảy mình, kiểu này hân ta về rồi, phải làm sao đây? Cô nhanh chóng mở khóa, cầm cây lau lên và lau qua lại. Như đã đoán, bảo Hoàng bước lên, nhìn thấy cô từ phòng hân bước ra thì có hơi sững người.

“Chào... chào ông chủ ạ” _ cô cúi đầu, nói

“Cô vào phòng tôi làm gì?” _ Hân nghi hoặc hỏi

“Dạ... tôi lau nhà ạ” _ cô nói, cố ý đưa cây lau trước mặt hân.

Mi tâm của hân ta nhú lại, sau đó gật đầu, nói: “ừ, thôi cô xuống đi”.

Cô vừa rời đi, hân ta liền vào trong phòng, tìm kiếm chiếc hộp. Vẫn còn, chẳng lẽ vừa rồi mình quá đa nghi đi, hân tự hỏi bản thân, sau đó đứng dậy, vào phòng bên cạnh.

“Rinna, em đang làm gì thế?” _ hân nói, giọng dịu dàng

“Ừ, anh mới về à” _ Nó ngược lên nhìn hân, khuôn mặt vô hồn khẽ nói

“Anh mới về, thật sự anh không có tâm trí làm việc nên về sớm với em” _ Bảo Hoàng cười: “Em ăn trái cây không?”

Nó không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Hân liền gọi người đến. Cửa phòng mở ra, Ngọc Băng bước vào, cung kính nói: “Ông chủ có gì sai bảo ạ?”

“Vợ tôi cô ấy muốn ăn trái cây, cô chuẩn bị đi”

“dạ...” _ cô nói, ra khỏi phòng, tay siết thành quả đấm

Gì chứ? Vợ sao? Thật là kinh thiên động địa mà. Hân nghĩ hân là ai chứ, dám gọi chị cô là vợ sao? Tên khốn, cướp người rồi còn dương dương tự đắc, coi mình là vô tội. Chắc chắn sẽ gặp quả báo.

15 phút sau, đĩa hoa quả được bê lên, cô đưa đến trước mặt họ, bỗng phát hiện ra trong túi áo của hân có một chùm chìa khóa... liệu có phải trong số đó có chìa khóa mở chiếc hộp kia không?

Bằng mọi giá cô phải lấy được nó. Trước mắt nên dục hoãn cầu mưu (kéo dài thời gian để tìm cách) trước, sau đó sẽ tìm người trợ giúp. Ánh mắt cô vẫn hướng về Minh Minh đang ngồi trên giường, trái tim như có kim đâm, vô cùng đau đớn...

“a, cô có thể lui” _ Bảo Hoàng thấy thế, lên tiếng

Cô nhanh chóng định hình, cúi đầu rồi ra ngoài.

-----Tại biệt thự của Long ca-----

Anh đang ngồi trên giường, đôi tay lướt trên bàn phím laptop tìm kiếm thông tin. Bỗng trong đầu nghĩ đến Ngọc Băng. Không biết cô ấy bây giờ ra sao. Quả là một cô gái liều lĩnh, vì cứu chị mà dám làm nội gián. Không hiểu sao cô ta nhìn quen quen... còn nữa, đêm nào anh cũng mơ thấy hai đứa trẻ, một đứa là người trong điện thoại của cô, bé gái là Tiểu Băng. Chúng là ai chứ? Tại sao anh lại có cảm giác thân thuộc đến như vậy, nhất là những giấc mơ đó, nó chân thực như chính anh trải qua vậy? Nhưng sao anh lại không nhớ cơ chứ?

phòng bên cạnh, trong căn phòng rộng lớn có vô số chai rượu lấm lốc trên sàn nhà, Hàn Du ngồi đó, hần đấm mạnh vào tường, giọng đau đớn: “Chết tiệt, tại anh, tại anh không bảo vệ được cho em. Minh Minh, em nhất định phải đợi anh, anh sẽ tìm cách cứu em!”.....

~~~~~ Hết chương 28 ~~~~~

p/s: Sorry mọi người vì mấy ngày qua lịch đăng truyện có hơi thưa và ít nên để các bạn phải đợi lâu rồi, thật xin lỗi a~.

Một phần cũng vì máy tính của mình dạo này có vấn đề, cứ viết được nửa nó lại sập màn hình nên riết rồi nản luôn ^^

Bây giờ mình sẽ cố định lịch đăng nhé: Cách 1 ngày sẽ đăng 1 chap nha.

Mong các bạn theo dõi và ủng hộ. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ <3

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc*, *Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Thảm thoát đã một tuần kể từ khi Ngọc Băng vào làm người hầu trong nhà Bảo Hoàng. Cô không ngừng tìm cách để lấy chìa khóa kia, nhưng tất cả đều vô ích.

Trong căn phòng dành cho người hầu, ngắm ánh trăng lên cao, cô thẫn thờ thở dài, đôi tay mở điện thoại ngắm nhìn cậu bé trong hình nền: “Anh à... em phải làm sao đây? Anh đang ở đâu?”

Ánh mắt cô đượm buồn, sau đó nhấn nút gọi cho Long Ca: “Alo”

Đầu dây bên kia khẽ ừ, ra hiệu cô nói tiếp.

“Mọi người sao rồi?” _ cô khẽ hỏi

“Vẫn ổn, chỉ có Hàn Du... Còn bên cô sao rồi?” _ Long Ca nói

“Tôi vẫn ổn, nhưng hiện tại tên Bảo Hoàng có vẻ bắt đầu nghi ngờ, hần để chị Minh Minh trong phòng khóa cửa, cũng không biết sao chị ấy lại ngủ mê mết... tôi biết phong ấn đề chỗ nào, nhưng muốn mở phải có chìa khóa.”

“Cô có biết hần để chìa khóa ở đâu không?”

“Bảo Hoàng luôn mang theo bên người hần, hơn nữa, tối qua tôi nghe thấy hần nói chuyện với người đàn ông mặc áo choàng đen...”

~~~~~ Tối hôm qua ~~~~~

Bên ngoài, mưa bão vẫn cần quét trên con đường, cành cây nghiêng ngả. Trong nhà, Ngọc Băng đang dọn dẹp thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô ra mở, từ ngoài bước vào là một người trùm áo choàng đen, che hết nửa khuôn mặt. Hần nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, khẽ thốt ra tiếng nói trầm khàn: “Cho tôi gặp Bảo Hoàng”

Cô khẽ giật mình, sau đó nói: “Đợi... đợi tôi một lát”

Một lúc sau bảo Hoàng đi xuống tầng đến trước mặt người kia, cười nói: “Pháp sư, mời vào”

Ngọc Băng nghe được chữ pháp sư, cô lập tức nghĩ chuyện này có liên quan đến Minh Minh, liền lên theo họ. Hai người vào trong một căn phòng kín, chốt cửa lại. Nhưng vốn ngày trước cô rất hay chế tạo ra các loại máy móc như nghe lén, bom...v.v... Cô lấy trong túi ra một con chip nhỏ, khẽ đẩy nó qua khe cửa vào trong phòng, nhờ đó nghe được cuộc nói chuyện:

Bảo Hoàng: Mấy hôm nay nhờ có thuốc của ông mà cô ấy đã ngủ mê mết, càng tiện cho tôi làm việc mà không cần lo nữa. Người con gái đó thật sự rất quan trọng với tôi.

Người đàn ông kia: Thuốc đó chỉ còn tác dụng 2 ngày nữa thôi, cậu liệu mà đề ý đến cô ta.

Bảo Hoàng: Phong ấn của ông quả thật rất hiệu nghiệm, nhưng tôi không thích một người vô tri vô giác, ông nghĩ sao?

Người kia: Vậy cậu cứ cưới cô ta đi, cưới xong, tôi sẽ cho cô ta loại phong ấn tình cảm. Nhưng phải cưới càng sớm càng tốt...

Bảo Hoàng: vậy sau hai ngày nữa tôi lập tức cưới cô ấy...

~~~~~
“Vậy sao?” _ Long ca có chút kích động

“Chỉ hai ngày nữa, khi Minh Minh tỉnh dậy cũng là lúc hần ta kết hôn với chị ấy... nhưng phong ấn vẫn còn, e là có cướp người cũng khó” _ Cô nói

“Hãy cố gắng lấy chìa khóa càng sớm càng tốt, mọi việc còn lại tôi với Hân Du sẽ làm”

Cúp điện thoại, cô thở dài...

Sáng hôm sau, Bảo Hoàng dậy ăn sáng rồi chuẩn bị đi làm. Trước mặt hần là một cốc capuchino nóng, hần hỏi:

“Cái ly này là?”

Ngọc Băng nói: “Dạ, theo tôi thấy, mỗi sáng uống một tách capuchino có thể khiến tinh thần vui vẻ, thoải mái nên...”

Bảo Hoàng gật đầu, uống hết ly rồi chuẩn bị ra khỏi nhà.

Thật ra trong ly capuchino đó có bỏ một loại thuốc mà sáng sớm nay Long Ca sai người đưa đến. Loại thuốc này con người uống vào thì cả ngày sẽ lâng lâng thoải mái, nhưng từ 7h tối sẽ chìm vào giấc ngủ say cho đến sáng hôm sau. Mục đích lần này là khi Bảo Hoàng ngủ, Ngọc Băng sẽ lên vào tìm chìa khóa.

Chiều hôm ấy Bảo Hoàng về, gật đầu nói với cô: “Rất tốt, hôm nay tôi rất thoải mái. Sáng mai cứ làm cho tôi một ly capuchino nữa”

Thoáng chốc đã 7h tối, Bảo Hoàng cũng không xuống ăn cơm. Cô biết chắc thuốc đã ngấm vào, bước lên phòng hần ta. Quả nhiên Bảo Hoàng đã ngủ, trông có vẻ như hôn mê sau. Ngọc Băng nhẹ nhàng lấy chiếc hộp dưới gối ra, để lên bàn, sau đó bắt đầu tìm kiếm chìa khóa. Nhưng trong phòng không thấy, cô... đành phải tìm trên cơ thể hần... cũng không có. Chết tiệt, vậy hần ta để nó ở đâu?

Cô đành phải quay về phòng... chỉ còn một liều thuốc nữa thôi, tương đương với việc cô chỉ còn đêm mai... mà qua đêm mai... Minh Minh sẽ là vợ của Bảo Hoàng rồi. Cô phải làm sao đây...

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc*, *Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: nguy Hiểm Nhưng Gặp Lại Người Cũ 5

Sáng hôm sau, như hần đã dặn, trước mặt Bảo Hoàng có một cốc capuchino thơm ngào ngạt, hần vui vẻ cầm ly lên uống cạn. Sau đó rút điện thoại lên gọi điện:

“A, là tôi, Bảo Hoàng. Ừ, về chuyện hôn lễ... được rồi, 1h chiều mai có thể cử hành ư... vậy thì tốt quá” _ Hần ta cúp máy

Câu nói này khiến mặt Ngọc Băng đông cứng lại. Chiều mai... hần ta sẽ lấy chị Minh Minh sao? Không thể được, tối nay cô phải hành động.

~~~~~ 7h tối ~~~~~

Bảo Hoàng đã lên giường nằm. Ngọc Băng đang nghĩ hần ta để chìa khóa ở đâu, bỗng một bàn tay đặt lên vai cô khiến cô giật nảy mình, quay đầu lại. Minh Minh vô thức đang bước đi trong nhà, đây là tác dụng phụ của thuốc? Mà thôi kệ đi, để cô ngắm chị ấy một lúc nào. Cô run run đặt tay lên má nó, khóe mắt không kìm được một giọt, lại một giọt, cô khóc rồi.

“Chị... Chị ơi, chị tỉnh lại đi” _ Cô nói trong nước mắt

Minh Minh vẫn vô hồn, nhưng tay cứ đặt lên vai Ngọc Băng, không cử động. Một lúc sau vô thức tháo sợi dây chuyền trên cổ đưa cho cô rồi quay đi. Ngọc Băng còn chưa hiểu chuyện gì, nhìn lại trong tay mình. Là một sợi dây chuyền... mặt của nó... là chìa khóa, một chiếc chìa khóa nhỏ. Phải chăng nó là thứ cô cần tìm?

Cô quay bước về phòng Bảo Hoàng, trước đó nhắn tin cho Long Ca đã tìm được chìa khóa, nhanh chóng đưa người đến giúp cô, phòng khi Bảo Hoàng giờ trở. Cô vui mừng, khuôn mặt lộ rõ nụ cười, tay mở vỏ gối ra, tìm kiếm.

Cái hộp phong ấn đâu rồi?

Cô ra sức tìm, không có, tại sao lại như vậy chứ? Hẳn ta để ở đâu?

Lúc này cửa phòng bật mở, ánh sáng lan tỏa, tiếng vỗ tay vang lên. Ngọc Băng sững người, cô bị gài bẫy rồi?

Bên ngoài cửa, tên Pháp sư hôm trước đang cười, hẳn ta nói: “Khá khen cho con bé này, được đấy”

Bảo Hoàng trên giường bỗng ngồi dậy, ánh mắt tức giận nhìn cô: “con khốn, mày là nội gián cho Hàn Du đúng không?”

Cô xô tay túi áo, nắm chặt quả bom sáng, mồ hôi trên trán từng giọt vẫn đổ xuống. Pháp sư dẫn Minh Minh đến, nói: “Mày nghĩ con bé ngu ngốc này làm được gì nếu ta không điều khiển nó chứ, haha, đúng là ngu, dụ mày vào bẫy thật quá dễ dàng...”

Lúc sáng nay, Bảo Hoàng ra khỏi nhà, tiện ghé qua nhà của Pháp sư bàn với ông ta về lễ cưới. Sau một hồi trầm ngâm, hẳn ta hỏi Bảo Hoàng có ăn uống thức gì không. Sau đó hẳn kết luận Bảo Hoàng bị hạ được, cho anh ta uống thuốc rồi dặn anh ta giả vờ ngủ, làm nên cái bẫy này. Khi Bảo Hoàng vừa ngủ, Minh Minh bị phong ấn điều khiển liên hành động vô thức.

Cô nghiêng rằng: “lũ khốn, thả chị Minh Minh ra”

“À, đây là vợ tao, vĩnh viễn cô ấy sẽ bên cạnh tao” _ Bảo Hoàng cười nhếch mép

“Xâm ngôn, mày nghĩ mày cướp người là hay sao, hèn hạ, bẩn thỉu, không đáng làm nam nhân” _ Cô mắng

“Đu rồi, con chuột nhất, mày phải chết, người đâu” _ Sau Bảo Hoàng nói, cả chục tên bước vào phòng vây lấy cô

Cô dùng tay ném quả bom sáng vào chúng rồi bỏ chạy. Ra đến phòng khách, thật sự không thể chạy được nữa, cô bị tên to con túm lại rồi đẩy ngã xuống sàn.

Khi họ súng đen ngòm nhắm thẳng vào người cô, đúng lúc đó một bóng đen lao vào che chắn.

“Bằng” _ viên đạn cắm thẳng vào lưng Long Ca, anh ngất đi.

“Long Ca, Long Ca, tỉnh lại đi”

Ngay sau đó là mấy chục tay chân của Long Ca ập vào, nhanh chóng áp đảo bọn người kia. Bảo Hoàng thấy tình thế không ổn liền định dẫn Minh Minh bỏ chạy, tay hắn còn cầm theo phong ấn của nó....

Chạy đến cửa ra vào, bụng Bảo Hoàng bị đập mạnh khiến hắn ngã ra đất, phong ấn trong tay hắn văng ra. Người nhặt nó lên là Hàn Du. Hàn Du nhìn hắn với ánh mắt lạnh lùng, đôi chân tiếp tục đập mạnh lên bụng hắn. Tiếp đó, Minh Minh bị một vòng tay ôm chặt vào lòng: “Minh Minh, anh nhớ em”

Tiếp đó, Hàn Du, Minh Minh, Ngọc Băng đưa Long Ca vào bệnh viện, anh đang trong tình trạng mất máu quá nhiều. Bọn tay chân của Long Ca trước khi đi, làm tòa biệt thự của Bảo Hoàng nổ tung, chôn tên Pháp Sư cùng vô số người của Bảo Hoàng trong đó...

Tại Bệnh Viện lớn, Long Ca đã được phẫu thuật đưa viên đạn ra ngoài, hiện tại anh vẫn còn hôn mê. Trong phòng bệnh, Ngọc Băng ngồi đó, nước mắt tuôn ra, nghẹn ngào: “Tại sao... tại sao lại cứu em chứ? Anh không sao mà, phải không? Tỉnh lại đi”

Bỗng giọt nước mắt trên má cô bị bàn tay lau đi, Long Ca yếu ớt nói: “Đừng... khóc, Tiểu Bằng”

“Anh mới gọi em là...?” _ Cô kích động hỏi

“Tiểu Bằng... anh nhớ ra rồi” _ Anh mỉm cười

Hồi ấy, đột nhiên anh phải chuyển nhà gấp, bố mẹ anh bị kẻ thù truy đuổi nên buộc phải xóa hết vết tích... sau đó thì Long Ca bị tai nạn, mất trí nhớ, quên hết tất cả về cô bé ấy... về những thứ anh đã trải qua.

“À... còn chưa nói với em... Anh tên Đinh Long” _ Anh sờ má cô

Ngọc Băng khóc, ôm chăm lấy cơ thể anh: “Anh trở về với em là tốt rồi, công sức của em thật không uổng phí”

~~~~~ Nhà của Minh Minh ~~~~~

Nó được uống thuốc giải, vừa trở về, cả nhà mừng rỡ xúm vào hỏi han. Mẹ của nó ôm nó, kích động gào lên:

“Con gái bảo bối, tại sao con lại khổ như vậy cơ chứ. Trời ơi, nó có làm gì đâu mà để bị hại như thế này. Bọn chúng có hành hạ con không?”

“Con không sao mà mẹ, tên Bảo Hoàng không có động vào người con” _ Nó cười

Mẹ Hàn Du cũng vui mừng:“Con gái,ngủ ngon đi,sắp làm cô dâu rồi.

Nó đỏ mặt,Hàn Du ôm chặt nó vào lòng...

P/s:Tôi nay mình đăng chap cuối rồi,không biết có ai đọc không nè ^^

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: hoàn Vãn ^^

~~~~~ 1 tuần sau ~~~~~

Trong thánh đường,tiếng nhạc du dương vang lên,bố nó đưa nó từng bước một đến gần Hàn Du.Minh Minh hôm nay phải gọi là tuyệt mỹ xinh đẹp a~

Mặc trên mình bộ váy cưới trắng tinh,nó hạnh phúc nhìn về phía Hàn Du.Qua bao nhiêu chuyện,cuối cùng điều nó chờ đợi cũng đến rồi.Khi bố nó trao tay nó vào tay Hàn Du,hắn cười thật tươi,sánh vai với nó.

“Trình Hàn Du,con có đồng ý lấy Lý Minh Ngọc làm vợ,dù khổ đau,vất vả hay hạnh phúc,cao sang cũng nguyện một lòng bên cạnh cô ấy không?”_Cha sứ hỏi

“Con đồng ý”_Câu nói vừa thốt lên,cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay rầm rầm

“Lý Ngọc Minh,con có đồng ý lấy Trình Hàn Du làm chồng,dù khổ đau,vất vả hay hạnh phúc,cao sang cũng nguyện một lòng bên cạnh anh ấy không?”

“Con đồng ý”_Nó trả lời,đôi môi nâng lên nụ cười hạnh phúc.

“Hai con trao nhẫn cho nhau đi”

Sau khi trao nhẫn,cha sứ tuyên bố nó và hắn đã là vợ chồng.Bên dưới hàng ghế,bố mẹ Minh Minh và Hàn Du cũng rất vui vẻ,họ vô cùng an tâm khi giao nó cho Hàn Du.Hội trường vang lên tiếng vỗ tay của rất nhiều người,Thiên Lăng Ni cũng vô số anh em của Long Ca cũng có mặt đầy đủ...chỉ là thiếu Long Ca và Ngọc Băng..

Đến lúc ném hoa,nó giơ tay ra thật cao,hết sức ném ra đằng sau,và rồi...

“Ui da”_Hoa rơi trúng đầu của Ngọc Băng vừa đi đến.Cô khoác tay Long Ca cười cười vui vẻ:“Giờ đây,chúng tôi vẫn chưa có ý định”

“Cuối tháng này anh sẽ lấy em”_Long Ca cười,ôm lấy Ngọc Băng

“Gấp quá vậy,anh có bàn trước với em đâu”_Cô làm mặt giận

“Thôi,hai người còn hơn cô dâu chú rể chúng tôi rồi,chừa đất cho người ta ân ái nữa chứ”_Hàn Du cùng Minh Minh đi đến

“Chúng tôi rất lâu rồi không ân ái a~,lạc nhau bao nhiêu năm như vậy”_Ngọc Băng cười

Tất cả tụ lại thành một hàng,chụp bức ảnh kỷ niệm...

~~~~~ 1 năm sau ~~~~~

“Ngọc Băng,khỏe chứ?”_Nó đặt giỏ xách xuống,hỏi cô

“Chị,bé nó dùm em đi,ây da,môi chết rồi”_Cô mỉm cười,đưa đứa con trai mới sinh được 1 tháng cho Minh Minh

“Không trách được,Long Ca quả là quá thâm hậu đi,mới cưới mà đã dính rồi a~”_Nó đùa,tay bế em bé

“Chị thật là...anh ta”_Mặt cô đỏ rần rần:“Còn chị thì sao? Không có ý định sinh baby chứ?”

“Bọn chị muốn làm vợ chồng son một thời gian,có con rồi sao mà ân ái mặn nồng nữa,hahaha”_Minh Minh cười

Bỗng...”Ơe”_Minh Minh biến sắc chạy vào trong phòng vệ sinh.

Ngọc Băng để con nằm xuống giường, chạy vào hỏi: “Chị làm sao vậy, ngộ độc thực phẩm hay sao?”

“Cái này là có thai rồi” _ Thiên Lăng Ni vừa mới đến nói: “Về nói Hàn Du đưa đi khám đi”

Thiên Lăng Ni cũng sắp cưới, nghe nói chồng của cô là một nam nhân rất đẹp, lại tài năng, lập nghiệp từ rất sớm...

“À, không phải chứ” _ nó gượng dậy, rút điện thoại ra gọi cho hắn: “Hàn Du... cái đó... hình như... đêm qua”

Sau đó mặt nó tái mét: “Anh... Anh... cái đồ trời đánh này, sao có thể không... không sử dụng chứ.... aaaaaa... tức chết em mà” _ Nó lắp bắp, nói không nên lời.

Trong căn nhà lúc này tràn ngập tiếng cười.

Bên kia đầu dây, Hàn Du cười ranh mãnh, Long Ca hỏi: “Cái gì mà vui vậy?”

Hàn Du chỉ cười cười: “Năm sau chuẩn bị đón thêm baby rồi”

“Thôi làm tiếp đi, anh về nhà với vợ con đây” _ Long Ca đồ hết mớ công việc lên đầu Hàn Du rồi bỏ về khiến người nào đó có chút khóc than trong lòng nhưng cũng không khỏi vui mừng vì sắp tới mình cũng sẽ có con a~

Đúng là như vậy, chỉ là đêm hôm đó có người bị đuổi ra sofa ngủ vì tội dám làm chuyện đó mà không hỏi ý kiến vợ ^^ (Hàn Du: Có con thì đã sao chứ T^T)

-----Hoàn văn-----

Cám ơn các bạn thời gian qua đã theo dõi và ủng hộ truyện *Cái Đuôi Ngốc*, Anh yêu em Thời gian tới mình sẽ viết *Lấy Lại* những gì đã mất và ra thêm một truyện nữa, mong các bạn ủng hộ :* <3

Còn nữa: Đợi chờ... không là tất cả rất tiếc là mình sẽ ngừng ra truyện đó vì một số lý do nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Cái Đuôi Ngốc*, *Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.